EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

شرح حديث جامع في العقيدة

Al-Maqāla al-Mufīda: Sharḥ Ḥadīth Jāmiʿ fī-l-ʿAqīda

UN HADITH CUPRINZĂTOR DESPRE CREZ

ʿAbd al-Razzāq ibn
ʿAbd al-Muḥsin al-Badr

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

ʿAbd al-Razzāq ibn ʿAbd al-Muḥsin al-Badr

Explicația unui hadith cuprinzător despre crez

Comentariu asupra rugii de deschidere a rugăciunii de noapte

المقالة المفيدة شرح حديث جامع في العقيدة

Al-Maqāla al-Mufīda: Sharḥ Ḥadīth Ǧāmiʿ fī-l-ʿAqīda

Traducere: Institutul Tawhid

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: المقالة المفيدة شرح حديث جامع في العقيدة
Ediția I
Traducerea în limba română: Institutul Tawhid. Distribuție gratuită.
Textul arab al citatelor coranice: Tanzil Project (https://tanzil.net), Uthmani 1.1, licență CC BY 3.0.
Ediția-sursă: ʿAbd al-Razzāq ibn ʿAbd al-Muḥsin al-Badr, Al-Maqāla al-Mufīda: Sharḥ Ḥadīth Jāmiʿ fī-l-ʿAqīda, textul arab integral, 64 de pagini, al-badr.net, cartea nr. 69.
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Cuprins

Introducere 1
1. Tu ești Cel care susține cerurile și pământul 8
2. Tu ești Lumina cerurilor și a pământului 13
3. Tu ești Stăpânul cerurilor și al pământului 16
4. Tu ești Adevărul 24
5. Făgăduința Ta este adevăr 26
6. Cuvântul Tău este adevăr 28
7. Întâlnirea cu Tine este adevăr 31
8–9. Paradisul este adevăr și Focul este adevăr 34
10. Profeții sunt adevăr 40
11. Muḥammad este adevăr 44
12. Ceasul este adevăr 49
13. Ție m-am supus 52
14. În Tine am crezut 54
15. În Tine m-am încrezut 59
16. Către Tine m-am întors cu căință 60
17. Prin Tine am adus dovezi în dispută 61
18. La judecata Ta m-am îndreptat 62
19. Iartă-mi ceea ce am făcut înainte și mai târziu 67
20. Tu ești Cel care pune înainte și Cel care lasă în urmă 70
21. Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Tine ... 73
22. Nu există putere și nici tărie decât prin Allah 76
Glosar 80
Bibliografie 81
Indice 82

Introducere

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător.

Lauda Îi aparține lui Allah. Îl lăudăm, Îi cerem ajutor și iertare și ne întoarcem la El cu căință. Căutăm ocrotirea lui Allah de răul sufletelor noastre și de relele faptelor noastre. Pe cel pe care Allah îl călăuzește nimeni nu-l poate rătăci, iar pe cel pe care îl lasă în rătăcire nimeni nu-l poate călăuzi. Mărturisesc că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah, Unicul, fără asociat, și mărturisesc că Muḥammad este robul și Trimisul Său. Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace, lui, familiei și tuturor companionilor săi!

În această lucrare vom vorbi despre un text de crez de o mare însemnătate, cu un înțeles bogat și foloase deosebite. El reunește temeliile credinței și principiile de căpetenie ale religiei într-o formulare frumos concentrată, care le cuprinde pe deplin. Fiecare musulman ar trebui să-l învețe pe de rost și să-l repete în fiecare noapte, urmând exemplul Profetului nostru cel nobil — Allah să-l binecuvânteze, să-i dăruiască pace și să reverse binecuvântări asupra lui.

În cele două culegeri Ṣaḥīḥ s-a transmis de la Ibn ʿAbbās — Allah să fie mulțumit de amândoi — că, atunci când Profetul ﷺ se ridica noaptea pentru rugăciunea de tahajjud, spunea:[1]

1 Al-Bukhārī, nr. 1120, 6317, 7385, 7442, 7499; Muslim, nr. 769. Este primul hadith din Cartea rugăciunii de tahajjud din Ṣaḥīḥ al-Bukhārī.

اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ قَيِّمُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ،
وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ، وَلَكَ
الْحَمْدُ أَنْتَ مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ، وَلَكَ الْحَمْدُ
أَنْتَ الْحَقُّ، وَوَعْدُكَ الْحَقُّ، وَقَوْلُكَ الْحَقُّ، وَلِقَاؤُكَ حَقٌّ،
وَالْجَنَّةُ حَقٌّ، وَالنَّارُ حَقٌّ، وَالنَّبِيُّونَ حَقٌّ، وَمُحَمَّدٌ ﷺ حَقٌّ،
وَالسَّاعَةُ حَقٌّ، اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ، وَبِكَ آمَنْتُ، وَعَلَيْكَ
تَوَكَّلْتُ، وَإِلَيْكَ أَنَبْتُ، وَبِكَ خَاصَمْتُ، وَإِلَيْكَ حَاكَمْتُ،
فَاغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ،
أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ.

O, Allah, Ție Îți aparține lauda! Tu ești Cel care susține cerurile, pământul și pe cei din ele. Ție Îți aparține lauda! Tu ești Lumina cerurilor, a pământului și a celor din ele. Ție Îți aparține lauda! Tu ești Stăpânul cerurilor, al pământului și al celor din ele. Ție Îți aparține lauda! Tu ești Adevărul, făgăduința Ta este adevăr, cuvântul Tău este adevăr, întâlnirea cu Tine este adevăr, Paradisul este adevăr, Focul este adevăr, profeții sunt adevăr, Muḥammad ﷺ este adevăr și Ceasul este adevăr. O, Allah, Ție m-am supus, în Tine am crezut, în Tine m-am încrezut, către Tine m-am întors cu căință, prin Tine am adus dovezi în dispută și la judecata Ta m-am îndreptat. Iartă-mi, așadar, ceea ce am făcut înainte și ceea ce am

făcut mai târziu, ceea ce am ascuns și ceea ce am arătat! Tu ești Cel care pune înainte și Cel care lasă în urmă. Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Tine.

Într-o altă versiune a adăugat:

وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ.

Nu există putere de a trece dintr-o stare în alta și nici tărie decât prin Allah.

Acesta este un text măreț și cuprinzător, alcătuit din douăzeci și două de propoziții, pe care Profetul nostru — binecuvântarea și pacea fie asupra lui — le repeta în fiecare noapte, deschizând cu ele rugăciunea sa de noapte.

Fără îndoială, această grijă neîntreruptă pentru deschiderea rugăciunii de noapte prin aceste cuvinte mărețe arată însemnătatea și rangul lor înalt, mai ales când sunt rostite în miezul nopții,[2] când făpturile s-au liniștit, oamenii dorm și universul este cuprins de liniște. Este un timp de apropiere și de

2 După cum se arată într-o versiune a hadithului din Ṣaḥīḥ Muslim:

كَانَ يَقُولُ إِذَا قَامَ إِلَى الصَّلَاةِ مِنْ جَوْفِ اللَّيْلِ.

Obișnuia să spună, când se ridica pentru rugăciune în miezul nopții.

Rugăciunea în acest timp este cea mai bună și cea mai iubită de Allah — Slavă Lui, Preaînaltul — după rugăciunea obligatorie. Muslim a relatat în Ṣaḥīḥ, nr. 1163, de la Abū Hurayra:

سُئِلَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: أَيُّ الصَّلَاةِ أَفْضَلُ بَعْدَ المَكْتُوبَةِ؟ قَالَ: الصَّلَاةُ فِي جَوْفِ اللَّيْلِ.

Trimisul lui Allah ﷺ a fost întrebat: „Care rugăciune este cea mai bună după cea obligatorie?" A spus: „Rugăciunea în miezul nopții".

îndurare, în care porțile cerului se deschid cu îndurări și Domnul, Binecuvântat și Preaînalt, coboară la cerul cel mai apropiat, cu daruri și binefaceri.

În acest timp ales și nobil, robul dreptcredincios și sincer stă înaintea Domnului său, Binecuvântat și Preaînalt, ca să împlinească pentru El cât îi este cu putință din rugăciune. O deschide prin aceste cuvinte mărețe, care revarsă credință și adeverire, tawḥīd și sinceritate, supunere față de Allah, Binecuvântat și Preaînalt, și apropiere de El prin Numele și atributele Sale, Măreț și Preaînalt. Ele cuprind smerenie înaintea Lui, umilință în fața măreției și a slavei Sale și frângerea inimii înaintea Lui. Toate acestea au un puternic efect asupra întăririi credinței, a înrădăcinării crezului și a statornicirii tawḥīd-ului.

Trebuie știut că pomenirile rânduite în religie și rugile transmise de la Profetul și modelul nostru ﷺ nu sunt vorbe fără înțeles și nici cuvinte lipsite de conținut. Dimpotrivă, sunt cuvinte nobile și expresii mărețe, care cuprind cele mai înalte înțelesuri, cele mai însemnate țeluri și cele mai alese scopuri. Cum ar putea fi altfel? Sunt cuvintele celui sincer și adeverit, care nu vorbește din propria patimă: nu este decât o revelație care i se dezvăluie. El — binecuvântarea și pacea fie asupra lui — le-a rostit în ruga sa tainică către Domnul său, Preaînaltul.

Stăruința Profetului nostru ﷺ asupra acestor cuvinte mărețe, când se ridica noaptea să se roage, ne arată limpede cât este de important ca musulmanul să-și amintească temeliile credinței și principiile crezului și să le aibă prezente în minte, lucrând la înnoirea, întărirea și înrădăcinarea credinței sale. Astfel, odată cu trecerea nopților și a zilelor, ea nu face decât să sporească în putere și statornicie. Aceste pomeniri binecuvântate, rânduite de religie, împlinesc în modul cel mai deplin acest lucru, astfel încât crezul robului credincios rămâne adânc înrădăcinat și se înnoiește odată cu trecerea timpului.

Într-un hadith, Profetul ﷺ spune:

إِنَّ الإِيمَانَ لَيَخْلَقُ فِي جَوْفِ أَحَدِكُمْ كَمَا يَخْلَقُ الثَّوْبُ الخَلَقُ، فَاسْأَلُوا اللَّهَ أَنْ يُجَدِّدَ الإِيمَانَ فِي قُلُوبِكُمْ.

Credința se uzează înlăuntrul fiecăruia dintre voi așa cum se uzează haina învechită. Cereți-I, așadar, lui Allah să înnoiască credința din inimile voastre![3]

Într-o altă relatare:

فَاتْلُوا القُرْآنَ يُجَدِّدِ الإِيمَانَ فِي قُلُوبِكُمْ.

Recitați Coranul: el va înnoi credința din inimile voastre![4]

În Al-Musnad și în alte culegeri s-a relatat[5] de la Abū Hurayra — Allah să fie mulțumit de el — că Trimisul lui Allah ﷺ a spus:

جَدِّدُوا إِيمَانَكُمْ. قِيلَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَكَيْفَ نُجَدِّدُ إِيمَانَنَا؟ قَالَ: أَكْثِرُوا مِنْ قَوْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ.

„Înnoiți-vă credința!” S-a întrebat: „O, Trimis al lui Allah, cum ne înnoim credința?” A spus: „Rostiți des: «Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah»”.

3 Relatat de al-Ḥākim, 1/45, care a spus: „Relatatorii lui sunt egipteni de încredere”. Adh-Dhahabī a fost de acord cu el. Al-ʿIrāqī a spus în Amālī: „Este un hadith ḥasan”, după cum se arată în Fayḍ al-Qadīr de al-Munāwī, 2/410.

4 Relatat de aṭ-Ṭabarānī în Al-Kabīr, 13/63.

5 Al-Musnad, nr. 8710; al-Ḥākim, Al-Mustadrak, 4/265. El a spus: „Hadithul are un lanț de transmitere autentic”. Adh-Dhahabī l-a corectat spunând: „Ṣadaqa a fost considerat slab de către învățați”.

Adică stăruința în rostirea ei înnoiește credința în inimă, o umple de lumină și îi sporește certitudinea și sinceritatea.

Aceasta este o stare care cere din partea robului muncă neîntreruptă, străduanie continuă cu propriul suflet și aducere-aminte permanentă. Crezul nu este un text pe care îl citești într-o anumită etapă a studiilor, apoi închei cu el, sau pe care îl studiezi cu un învățat într-o moschee, apoi te oprești. Dimpotrivă, el este un lucru statornic, care te însoțește în viață și rămâne cu tine în orice clipă.

Cuvintele mărețe ale acestei binecuvântate rugi de deschidere, prin care Profetul nostru — binecuvântarea și pacea fie asupra lui — își deschidea rugăciunea de noapte, împlinesc din plin aceste înțelesuri, întăresc crezul și îl statornicesc în inimă într-un chip minunat. Musulmanul ar trebui, așadar, să învețe pe de rost aceste cuvinte și să se îngrijească să aibă și el o parte din rugăciunea de noapte, pe care s-o deschidă prin aceste cuvinte mărețe și binecuvântate transmise de la Profetul cel nobil — binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. Să nu-și lase nopțile să treacă astfel, lipsindu-se de acest bine îmbelșugat, de această virtute măreață și de acest dar binecuvântat.

> *Al-Ājurrī — Allah să aibă milă de el — a spus: „Este o cale nobilă și frumoasă pentru cel căruia Allah, Măreț și Preaînalt, îi dă izbândă; ușoară pentru cel căruia Allah i-o înlesnește… Cel care are parte de rugăciunea de noapte ar trebui să învețe acestea pe de rost. Îl îndemn să le memoreze tocmai ca să le folosească. Tot astfel, fiecare musulman ar trebui să le memoreze, chiar dacă nu are parte de rugăciunea de noapte, și să se roage cu ele, nădăjduind că Stăpânul său cel Generos îi va da izbânda de a se ruga noaptea, dacă Allah Preaînaltul voiește”.*[6]

Învățații atrag aici atenția asupra însemnătății de a avea prezente în minte înțelesurile și semnificațiile pomenirilor rânduite în religie, pentru ca ele să aibă un efect puternic și să aducă folos și roade. Dacă însă omul le rostește ca pe niște cuvinte

6 Faḍl Qiyām al-Layl wa-t-Tahajjud, pp. 135–136.

al căror sens nu-l înțelege și a căror semnificație n-o cunoaște, ele — după cum au spus învățații, Allah Preaînaltul să aibă milă de ei — au un efect slab, dacă nu sunt chiar lipsite de folos. Aceasta mai ales dacă faptele și vorbele lui contrazic înțelesul acestor cuvinte. Dimpotrivă, dacă robul primește izbânda de a se îngriji de pomenirea lui Allah și de a stărui în ea, înțelegându-i sensul și împlinindu-i rostul și țelul, ea dă tot felul de roade coapte și aduce cele mai alese și gustoase fructe. După cum spune învățatul Ibn al-Qayyim — Allah să aibă milă de el:

> *„Este un pom care rodește cunoașterile și stările către care năzuiesc cei care străbat calea. Roadele lui nu pot fi dobândite decât din pomul pomenirii. Cu cât acel pom crește și rădăcina lui se întărește, cu atât roada sa este mai bogată. Pomenirea rodește toate treptele, de la trezire până la tawḥīd. Ea este originea fiecărei trepte și temelia pe care se clădește aceasta, așa cum zidul se ridică pe fundația sa și așa cum acoperișul se sprijină pe zid”.*[7]

De la Allah cerem ajutorul. Nu există putere de a trece dintr-o stare în alta și nici tărie decât prin El.

A venit acum vremea să începem explicarea înțelesurilor propozițiilor acestei mărețe rugi de deschidere, transmise de la Profetul nostru cel nobil — binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui —, într-o formă pe cât se poate de scurtă și concisă. Altfel, fiecare propoziție a ei ar avea nevoie de o tratare aparte, pe larg. Îl rog pe Allah, Preaînaltul, să ne binecuvânteze tuturor acest scurt demers și să ne pregătească prin el un bine, o binecuvântare, un folos și un câștig mai presus de ceea ce nădăjduim. Să-l facă pentru noi toți o cale binecuvântată spre înnoirea și întărirea credinței și spre statornicirea și înrădăcinarea crezului, cu îngăduința Sa, Binecuvântat și Preaînalt, cu sprijinul și ajutorul Său! El singur dă izbânda și nu are niciun asociat.

7 Al-Wābil al-Ṣayyib, p. 157.

1. Tu ești Cel care susține cerurile și pământul

اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ قَيِّمُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ.

O, Allah, Ție Îți aparține lauda! Tu ești Cel care susține cerurile, pământul și pe cei din ele.

Profetul ﷺ a început această rugă tainică către Domnul pământului și al cerurilor prin lauda lui Allah, Binecuvântat și Preaînalt. Lauda înseamnă a-L preamări pe Allah, Binecuvântat și Preaînalt, pentru ceea ce I se cuvine, însoțind aceasta cu iubirea față de El, Preaînaltul.

Lauda cuprinde preamărire și iubire. Dacă preamărirea este lipsită de iubire, ea este simplă elogiere, nu laudă în acest sens.

A-L lăuda pe Allah, Binecuvântat și Preaînalt, înseamnă a-L preamări amintind atributele Sale mărețe și binefacerile Sale cuprinzătoare, cu iubire, cinstire și venerare față de El. Aceasta Îi este proprie Lui — Slavă Lui — și nu se cuvine decât Lui. De aceea a spus: *„Ție Îți aparține lauda”*. Este o formulare care exprimă exclusivitatea: așezarea înainte a expresiei *„Ție”* arată că lauda Îi este rezervată Lui. Întreaga laudă Îi aparține lui Allah, Stăpânul lumilor.

Lauda privește Numele și atributele, dar și binefacerile, darurile și dărniciile. Printre exemplele laudei aduse Lui, Preaslăvitul și Preaînaltul, pentru Numele și atributele Sale se află lauda Profetului — binecuvântarea și pacea fie asupra lui — din acest hadith: pentru faptul că El susține creația, că este Lumina cerurilor, a pământului și a celor din ele și că a Lui este stăpânirea cerurilor, a pământului și a celor din ele.

Un exemplu de laudă adusă lui Allah, Binecuvântat și Preaînalt, pentru binefaceri și daruri îl reprezintă cuvintele Profetului nostru ﷺ:

إِنَّ اللَّهَ لَيَرْضَى عَنِ العَبْدِ أَنْ يَأْكُلَ الأَكْلَةَ فَيَحْمَدَهُ عَلَيْهَا أَوْ يَشْرَبَ الشَّرْبَةَ فَيَحْمَدَهُ عَلَيْهَا.

Allah este mulțumit de robul care mănâncă o mâncare și Îl laudă pentru ea sau bea o băutură și Îl laudă pentru ea.[8]

Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, este lăudat pentru Numele și atributele Sale și pentru binefacerile și darurile Sale. Este lăudat pentru fiecare dintre Numele Sale, pentru fiecare dintre atributele Sale, pentru fiecare dintre faptele Sale și pentru fiecare dintre hotărârile Sale. Este lăudat, Binecuvântat și Preaînalt, pentru fiecare binefacere și pentru fiecare dar al Său:

﴿وَمَا بِكُم مِّن نِّعْمَةٍ فَمِنَ ٱللَّهِ﴾

„Orice binefacere aveți este de la Allah."
Coran, 16:53

﴿وَإِن تَعُدُّواْ نِعْمَةَ ٱللَّهِ لَا تُحْصُوهَآ﴾

„Dacă ați număra binefacerile lui Allah, nu le-ați putea cuprinde."
Coran, 16:18

Numai El, Măreț și Preaînalt, este vrednic de laudă și preamărire.

În această rugă de deschidere, lauda este repetată odată cu repetarea Numelor și atributelor pentru care Domnul, Preaslăvitul și Preaînaltul, este lăudat. Aceasta arată că înțelegerea lor corectă

8 Relatat de Muslim, nr. 2734, din hadithul lui Anas ibn Mālik — Allah să fie mulțumit de el.

de către rob este unul dintre cele mai însemnate lucruri care îl fac să-L laude pe Allah în chipul cel mai frumos și mai deplin.

Repetarea laudei arată, de asemenea, grija pentru ea. De fiecare dată îi este legat un alt înțeles, ceea ce arată varietatea și mulțimea motivelor de laudă.

أَنْتَ قَيِّمُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ.

Tu ești Cel care susține cerurile, pământul și pe cei din ele.

Adică El Se îngrijește de ceruri, de pământ și de cei din ele, rânduindu-le, cârmuindu-le și supunându-le. Toate lucrurile se află în mâna Domnului, Binecuvântat și Preaînalt, și se supun cârmuirii Celui care susține întreaga creație. Cerurile, pământul și cei din ele — toate aceste făpturi — dăinuiesc prin porunca lui Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul. Dintre Numele Sale, Binecuvântat și Preaînalt, face parte Al-Qayyūm.[9] El este amintit în Coran în trei locuri: în Āyat al-Kursī:

﴿ٱللَّهُ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ ٱلۡحَيُّ ٱلۡقَيُّومُ﴾

„Allah! Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de El, Cel Viu, Cel care Se susține pe Sine și susține întreaga creație.”

Coran, 2:255

9 Acest Nume apare într-o versiune a hadithului la an-Nasā'ī, nr. 7656, cu formularea:

وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ قَيُّومُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ.

Ție Îți aparține lauda! Tu ești Cel care Se susține pe Sine și susține cerurile și pământul.

La începutul Surei Āl ʿImrān și în Sura Ṭā Hā:

﴿وَعَنَتِ ٱلْوُجُوهُ لِلْحَيِّ ٱلْقَيُّومِ﴾

„Fețele se vor smeri înaintea Celui Viu, a Celui care Se susține pe Sine și susține întreaga creație."
Coran, 20:111

Acest Nume afirmă atributul prin care Allah dăinuiește prin Sine și susține făpturile Sale. Este, așadar, un Nume care arată două lucruri:

Primul: desăvârșita lipsă de nevoie a Domnului — Slavă Lui. El dăinuiește prin Sine și nu are nevoie de făpturile Sale, așa cum a spus:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّاسُ أَنتُمُ ٱلْفُقَرَآءُ إِلَى ٱللَّهِ ۖ وَٱللَّهُ هُوَ ٱلْغَنِيُّ ٱلْحَمِيدُ﴾

„O, oameni, voi aveți nevoie de Allah, iar Allah este Cel fără nevoie, Vrednic de Laudă."
Coran, 35:15

În hadithul qudsī se spune:

إِنَّكُمْ لَنْ تَبْلُغُوا ضَرِّي فَتَضُرُّونِي، وَلَنْ تَبْلُغُوا نَفْعِي فَتَنْفَعُونِي.

Voi nu veți ajunge să-Mi puteți face vreun rău, ca să-Mi dăunați, și nu veți ajunge să-Mi puteți aduce vreun folos, ca să-Mi folosiți.[10]

Lipsa Sa de nevoie față de făpturi este un atribut propriu Lui: nu are nevoie de ele în nicio privință.

Al doilea: desăvârșirea puterii Sale și a cârmuirii acestor făpturi. El le susține prin puterea Sa — Slavă Lui. Toate făpturile au nevoie de El și nu se pot lipsi de El nici cât ai clipi: Tronul,

10 În Ṣaḥīḥ, nr. 2577. Este un fragment din hadithul lui Abū Dharr — Allah să fie mulțumit de el.

Scaunul, cerurile, pământul, munții, copacii, oamenii și animalele, toate au nevoie de Allah, Măreț și Preaînalt. El — Slavă Lui — rânduiește toate făpturile și cârmuiește toate cele existente. Allah Preaînaltul a spus:

﴿أَفَمَنْ هُوَ قَآئِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍۭ بِمَا كَسَبَتْ ۗ وَجَعَلُوا۟ لِلَّهِ شُرَكَآءَ قُلْ سَمُّوهُمْ﴾

„Oare Cel care veghează asupra fiecărui suflet, asupra a ceea ce a agonisit, este asemenea altuia? Ei I-au făcut lui Allah asociați. Spune: «Numiți-i!»”

Coran, 13:33

Și Preaînaltul a spus:

﴿إِنَّ ٱللَّهَ يُمْسِكُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ أَن تَزُولَا ۚ وَلَئِن زَالَتَآ إِنْ أَمْسَكَهُمَا مِنْ أَحَدٍ مِّنۢ بَعْدِهِۦٓ ۚ إِنَّهُۥ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا﴾

„Allah ține cerurile și pământul să nu se clatine. Dacă s-ar clătina, nimeni după El nu le-ar putea ține. El este Îngăduitor, Iertător.”

Coran, 35:41

Și Preaînaltul a spus:

﴿وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَن تَقُومَ ٱلسَّمَآءُ وَٱلْأَرْضُ بِأَمْرِهِۦ﴾

„Dintre semnele Sale este și faptul că cerul și pământul dăinuiesc prin porunca Sa.”

Coran, 30:25

Versetele cu acest înțeles sunt numeroase.

2. Tu ești Lumina cerurilor și a pământului

وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ.

Ție Îți aparține lauda! Tu ești Lumina cerurilor, a pământului și a celor din ele.

Aceste cuvinte afirmă *„Lumina”* ca Nume al lui Allah, Măreț și Preaînalt, și ca atribut al Său, Binecuvântat și Preaînalt. Ele cuprind și afirmarea faptului că Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, luminează cerurile și pământul prin puterea Sa.
Shaykh ʿAbd ar-Raḥmān ibn Saʿdī a spus, explicând înțelesul acestui Nume:

„Lumina, ca atribut al lui Allah Preaînaltul, este de două feluri. O lumină perceptibilă: lumina măreață prin care El este descris. Dacă ar ridica vălul de pe Fața Sa, strălucirea Feței Sale și lumina măreției Sale ar arde tot ceea ce cuprinde vederea Sa din creație. Această lumină nu poate fi exprimată decât prin asemenea cuvinte profetice, care transmit mărețul înțeles. Nicio făptură nu ar putea rezista luminii Feței Sale dacă li s-ar arăta. Dacă Domnul nu le-ar dărui celor din sălașul veșnic o viață desăvârșită și nu i-ar ajuta să îndure aceasta, nu L-ar putea vedea pe Domnul cel Măreț. Toate luminile din cerurile cele înalte sunt din lumina Sa. Ba chiar lumina grădinilor desfătării, a căror întindere este cât cerurile și pământul și a căror vastitate n-o cunoaște decât Allah, este din lumina Sa. Lumina Tronului, a Scaunului și a grădinilor este din lumina Sa, cu atât mai mult lumina soarelui, a lunii și a astrelor.

Al doilea fel este lumina de ordin spiritual: lumina prin care a luminat inimile profeților Săi, ale celor aleși, ale apropiaților Săi și ale îngerilor Săi, cu luminile cunoașterii și ale iubirii față de El. Cunoașterea Sa are lumini în inimile apropiaților Săi credincioși, potrivit cu ceea ce au cunoscut din însușirile măreției Sale și cu ceea ce au crezut despre atributele frumuseții Sale. Fiecare dintre atributele Sale are un efect asupra inimilor lor. Cunoașterea Stăpânului este cea mai măreață dintre toate cunoașterile, iar știința despre El este cea mai nobilă dintre științe. Întreaga știință folositoare înseamnă lumini în inimi. Ce să mai spunem despre această știință, care este cea mai bună și mai nobilă dintre toate, originea și temelia lor?"[11]

Allah, Măreț și Preaînalt, este Lumină; Legea Sa este lumină, iar Trimisul Său este o lumină care poartă lumina și strălucirea:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلنَّبِيُّ إِنَّآ أَرۡسَلۡنَٰكَ شَٰهِدٗا وَمُبَشِّرٗا وَنَذِيرٗا وَدَاعِيًا إِلَى ٱللَّهِ بِإِذۡنِهِۦ وَسِرَاجٗا مُّنِيرٗا﴾

„O, Profetule, Noi te-am trimis ca martor, vestitor al veștii bune și avertizor, chemător la Allah, cu îngăduința Sa, și făclie luminoasă."

Coran, 33:45–46

11 Fatḥ ar-Raḥīm al-Malik al-ʿAllām, pp. 62–63.

Revelația este lumină, așa cum a spus Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul:

﴿وَكَذَٰلِكَ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ رُوحًا مِّنْ أَمْرِنَا ۚ مَا كُنتَ تَدْرِى
مَا ٱلْكِتَٰبُ وَلَا ٱلْإِيمَٰنُ وَلَٰكِن جَعَلْنَٰهُ نُورًا نَّهْدِى بِهِۦ
مَن نَّشَآءُ مِنْ عِبَادِنَا ۚ وَإِنَّكَ لَتَهْدِىٓ إِلَىٰ صِرَٰطٍ مُّسْتَقِيمٍ﴾

„Astfel ți-am revelat un duh din porunca Noastră. Tu nu știai ce este Cartea și nici credința, dar Noi am făcut-o o lumină prin care călăuzim pe cine voim dintre robii Noștri. Tu călăuzești, cu adevărat, spre o cale dreaptă.”

Coran, 42:52

3. Tu ești Stăpânul cerurilor și al pământului

وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ.

Ție Îți aparține lauda! Tu ești Stăpânul cerurilor, al pământului și al celor din ele.[12]

Aceasta afirmă că cerurile, pământul și cei din ele sunt ale lui Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul. El, Măreț și Preaînalt, nu are niciun asociat în stăpânire, nici măcar cât greutatea unui fir de colb. Întreaga stăpânire Îi aparține lui Allah. El cârmuiește cele stăpânite după cum voiește: creează și dă cele de trebuință, dă moartea și dă viața, hotărăște și duce la îndeplinire, înalță în cinste și umilește, coboară și ridică. Nimeni nu-I poate respinge judecata și nimeni nu-I poate revizui hotărârea.
Ibn al-Qayyim — Allah să aibă milă de el — a spus:

> *„Adevărata stăpânire nu se împlinește decât prin dăruire și reținere, cinstire și umilire, răsplătire și pedepsire, mânie și mulțumire, numire și destituire, prin înălțarea în cinste a celui*

12 Într-o versiune:

وَلَكَ الْحَمْدُ لَكَ مُلْكُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ.

Ție Îți aparține lauda! A Ta este stăpânirea cerurilor și a pământului.

Iar într-o altă versiune:

وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ.

Ție Îți aparține lauda! Tu ești Domnul cerurilor și al pământului.

căruia i se cuvine cinstea și umilirea celui căruia i se cuvine umilința. Allah Preaînaltul a spus:

﴿قُلِ ٱللَّهُمَّ مَٰلِكَ ٱلْمُلْكِ تُؤْتِى ٱلْمُلْكَ مَن تَشَآءُ وَتَنزِعُ ٱلْمُلْكَ مِمَّن تَشَآءُ وَتُعِزُّ مَن تَشَآءُ وَتُذِلُّ مَن تَشَآءُ ۖ بِيَدِكَ ٱلْخَيْرُ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ كُلِّ شَىْءٍ قَدِيرٌ تُولِجُ ٱلَّيْلَ فِى ٱلنَّهَارِ وَتُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِى ٱلَّيْلِ ۖ وَتُخْرِجُ ٱلْحَىَّ مِنَ ٱلْمَيِّتِ وَتُخْرِجُ ٱلْمَيِّتَ مِنَ ٱلْحَىِّ ۖ وَتَرْزُقُ مَن تَشَآءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ﴾

„Spune: «O, Allah, Stăpân al stăpânirii! Tu dai stăpânirea cui voiești și iei stăpânirea de la cine voiești; înalți în cinste pe cine voiești și umilești pe cine voiești. În mâna Ta este binele. Tu ai putere asupra tuturor lucrurilor. Tu faci să intre noaptea în zi și faci să intre ziua în noapte; scoți viul din mort și scoți mortul din viu și dai cele de trebuință cui voiești, fără socoteală».”

Coran, 3:26–27

Și Preaînaltul a spus:

﴿يَسْـَٔلُهُۥ مَن فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ ۚ كُلَّ يَوْمٍ هُوَ فِى شَأْنٍ﴾

„Toți cei din ceruri și de pe pământ Îi cer Lui. În fiecare zi El împlinește câte o lucrare.”

Coran, 55:29

Iartă un păcat, înlătură o strâmtorare, risipește o întristare, sprijină un asuprit, îl prinde pe un asupritor, eliberează un captiv, îl îmbogățește pe un sărac, alină o inimă frântă, vindecă un bolnav, iartă o poticnire, acoperă o lipsă, îi dă cinste unui umilit, îl umilește pe un om de vază și îi dă celui care cere. Înlătură o stăpânire și aduce alta, face ca zilele să se schimbe între oameni, ridică unele neamuri și coboară altele. Aduce la vremea lor destinele pe care le-a hotărât cu cincizeci de mii de ani înainte de crearea cerurilor și a pământului. Nimic din ele nu vine nici mai devreme, nici mai târziu. Le-a cuprins pe toate, așa cum le-a cuprins Cartea Sa, cum au fost scrise de condeiul Său, cum s-a împlinit asupra lor hotărârea Sa și cum au fost cunoscute mai înainte de știința Sa.

El singur rânduiește toate cele stăpânite, după rânduiala unui Stăpân Atotputernic, Biruitor, Drept, Milostiv, cu stăpânire deplină. Nimeni nu-I dispută stăpânirea și nimeni nu I se împotrivește în ea. Rânduiala Sa în împărăție se întemeiază pe dreptate și binefacere, pe înțelepciune, folos și îndurare, fără să iasă vreodată din acestea".[13]

Credința și convingerea robului că Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, este Stăpânul fără egal cer ca el să-L adore numai pe El și să-I închine numai Lui religia. Cum poate crede că numai El este Stăpânul, în mâna Căruia se află toate lucrurile, apoi să caute adăpost la altcineva? Unde este credința lui că Allah este Stăpânul în mâna Căruia se află stăpânirea cerurilor și a pământului? Celălalt, pe care îl cheamă, are oare vreo stăpânire pentru sine sau pentru altcineva?

13 Ṭarīq al-Hijratayn, pp. 115–116.

În Nobilul Coran se arată în repetate rânduri că faptul că numai Allah deține stăpânirea, fără asociat, este o dovadă limpede a obligativității de a-L adora numai pe El. Preaînaltul a spus:

﴿فَتَعَٰلَى ٱللَّهُ ٱلْمَلِكُ ٱلْحَقُّ ۖ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ ٱلْعَرْشِ ٱلْكَرِيمِ﴾

„Preaînalt este Allah, Stăpânul, Adevărul! Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de El, Domnul Tronului cel nobil."

Coran, 23:116

Adorarea altcuiva în afara Lui — a cuiva care nu-și poate aduce sieși nici rău, nici folos, care nu are putere nici asupra vieții, nici asupra morții și nici asupra învierii — este cea mai adâncă rătăcire și cea mai vădită deșertăciune. În Coran se află numeroase versete care întăresc acest adevăr și lămuresc acest lucru.
Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَٱتَّخَذُوا۟ مِن دُونِهِۦٓ ءَالِهَةً لَّا يَخْلُقُونَ شَيْـًٔا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ لِأَنفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَوٰةً وَلَا نُشُورًا﴾

„Ei și-au luat în afară de El divinități care nu creează nimic, ci sunt ele însele create, care nu-și pot aduce lor însele nici rău, nici folos și care nu au putere nici asupra morții, nici asupra vieții și nici asupra învierii."

Coran, 25:3

Și Preaînaltul a spus:

﴿يُولِجُ ٱلَّيۡلَ فِي ٱلنَّهَارِ وَيُولِجُ ٱلنَّهَارَ فِي ٱلَّيۡلِ وَسَخَّرَ ٱلشَّمۡسَ
وَٱلۡقَمَرَ كُلٌّ يَجۡرِي لِأَجَلٖ مُّسَمًّىۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبُّكُمۡ لَهُ
ٱلۡمُلۡكُۚ وَٱلَّذِينَ تَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ مَا يَمۡلِكُونَ مِن قِطۡمِيرٍ إِن
تَدۡعُوهُمۡ لَا يَسۡمَعُواْ دُعَآءَكُمۡ وَلَوۡ سَمِعُواْ مَا ٱسۡتَجَابُواْ لَكُمۡۖ
وَيَوۡمَ ٱلۡقِيَٰمَةِ يَكۡفُرُونَ بِشِرۡكِكُمۡۚ وَلَا يُنَبِّئُكَ مِثۡلُ خَبِيرٖ﴾

„El face să intre noaptea în zi și face să intre ziua în noapte și a supus soarele și luna, fiecare urmându-și cursul până la un termen hotărât. Acesta este Allah, Domnul vostru! A Lui este stăpânirea. Cei pe care îi chemați în afara Lui nu stăpânesc nici cât pielița unui sâmbure de curmală. Dacă îi chemați, nu vă aud chemarea, iar dacă ar auzi-o, nu v-ar răspunde. În Ziua Învierii vor tăgădui asocierea voastră. Nimeni nu-ți poate da de veste asemenea Celui Bineștiutor.”

Coran, 35:13–14

Și Preaînaltul a spus:

﴿قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ ٱللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ۚ وَٱللَّهُ هُوَ ٱلسَّمِيعُ ٱلْعَلِيمُ﴾

„Spune: «Adorați voi în afară de Allah ceea ce nu vă poate aduce nici rău și nici folos, în vreme ce Allah este Cel care Aude, Atoateștiutor?»”

Coran, 5:76

Și Preaînaltul a spus:

﴿قُلِ ٱدْعُواْ ٱلَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِهِۦ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ ٱلضُّرِّ عَنكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا﴾

„Spune: «Chemați-i pe cei pe care îi socotiți divinități în afara Lui! Ei nu au puterea nici să îndepărteze răul de la voi, nici să-l mute».”

Coran, 17:56

Și Preaînaltul a spus:

﴿قُلِ ٱدْعُواْ ٱلَّذِينَ زَعَمْتُم مِّن دُونِ ٱللَّهِ ۖ لَا يَمْلِكُونَ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ فِى ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَلَا فِى ٱلْأَرْضِ وَمَا لَهُمْ فِيهِمَا مِن شِرْكٍ وَمَا لَهُۥ مِنْهُم مِّن ظَهِيرٍ﴾

„Spune: «Chemați-i pe cei pe care îi socotiți divinități în afară de Allah! Ei nu stăpânesc nici greutatea unui fir de colb în ceruri și nici pe pământ. Ei nu au nicio parte în ele, iar El nu are dintre ei vreun ajutor».”

Coran, 34:22

Adică nu stăpânesc nici măcar greutatea unui fir de colb în mod independent și nu o stăpânesc nici în asociere cu altcineva. Omul nu deține nimic în această viață decât prin faptul că Allah i-a dat să dețină, după cum s-a arătat în cuvintele Sale:

﴿تُؤْتِى ٱلْمُلْكَ مَن تَشَآءُ وَتَنزِعُ ٱلْمُلْكَ مِمَّن تَشَآءُ﴾

„Tu dai stăpânirea cui voiești și iei stăpânirea de la cine voiești.”

Coran, 3:26

Nu este îngăduit ca aceluia care nu stăpânește în acest univers nici măcar greutatea unui fir de colb să-i fie închinat vreun fel de adorare. Adorarea este dreptul Stăpânului cel Măreț, al Creatorului cel Glorios, al Domnului care cârmuiește acest univers, fără asociat. Măreț este rangul Său, mare este puterea Sa, înaltă este slava Sa și nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de El.

Am văzut cândva, într-o țară, un bărbat de peste șaizeci de ani care purta la gât o amuletă. Atât de mult îi plăcea, încât o așezase deasupra hainelor sale, în vreme ce mulți o ascund. L-am întrebat: *„De ce ți-ai pus aceasta la gât?”* A răspuns: *„Ca să-mi aducă belșug de cele necesare traiului”*. Unii cred același lucru și despre șiragul de mărgele pentru pomenire. Pe Allah, a înțeles cel care spune așa ceva înțelesul Numelui lui Allah *„Stăpânul”*? Poartă la gât o bucată de metal și crede că ea îi aduce belșug! Unde este mintea? Unde este credința că Allah este Stăpânul, Dătătorul celor de trebuință, Dăruitorul și Generosul? Unde este credința lui în cuvintele lui Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul:

﴿وَفِي ٱلسَّمَآءِ رِزْقُكُمْ وَمَا تُوعَدُونَ﴾

„În cer se află cele de trebuință traiului vostru și ceea ce vă este făgăduit.”
Coran, 51:22

Adică la Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul. Însă căpeteniile rătăcirii și cei care cheamă la deșertăciune strică religia și corup mințile. Profetul nostru — binecuvântarea și pacea fie asupra lui — a spus:

إِنَّ أَخْوَفَ مَا أَخَافُ عَلَى أُمَّتِي الأَئِمَّةَ المُضِلِّينَ.

Ceea ce mă tem cel mai mult pentru comunitatea mea sunt conducătorii care îi duc pe oameni în rătăcire.[14]

Aceștia îi aruncă pe oameni într-o mare primejdie, aducându-i la crezuri false și la atașamente greșite pentru care Allah n-a coborât nicio dovadă. Apoi, acel bărbat — iar meritul Îi aparține numai lui Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul —, după ce i-am arătat câteva dintre dovezile în această privință, a primit cele spuse și a zis: *„Îi voi chema pe cei din neamul meu, avertizându-i asupra acestor lucruri greșite”*.

14 Relatat de Aḥmad, nr. 22393, și de at-Tirmidhī, nr. 2229, din hadithul lui Thawbān — Allah să fie mulțumit de el. At-Tirmidhī a spus: „Ḥasan ṣaḥīḥ”.

4. Tu ești Adevărul

وَلَكَ الْحَمْدُ أَنْتَ الحَقُّ.

Ție Îți aparține lauda! Tu ești Adevărul.

Al-Ḥaqq este unul dintre Numele cele mai frumoase ale lui Allah, Binecuvântat și Preaînalt. Înțelesul lui este: Cel în privința Căruia nu există nicio îndoială și nicio incertitudine, nici în privința Ființei Sale, nici a Numelor și atributelor Sale, nici a stăpânirii Sale și nici a dreptului Său de a fi adorat. El este Cel adorat pe drept, iar nimeni în afară de El nu este adorat pe drept. El, Binecuvântat și Preaînalt, este Adevărul. Numele și atributele Sale sunt adevăr, faptele și cuvintele Sale sunt adevăr, religia și Legea Sa sunt adevăr, toate vestirile Sale sunt adevăr, făgăduința Sa este adevăr și întâlnirea cu El este adevăr. Numai Lui, Preaslăvitul și Preaînaltul, I se cuvine chemarea cea adevărată. Numai Allah trebuie chemat și niciun fel de adorare nu trebuie închinat altcuiva decât Adevărului limpede, Preaslăvitul și Preaînaltul. Allah Preaînaltul a spus:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِۦ هُوَ ٱلْبَـٰطِلُ وَأَنَّ ٱللَّهَ هُوَ ٱلْعَلِىُّ ٱلْكَبِيرُ﴾

„Aceasta pentru că Allah este Adevărul, iar ceea ce cheamă ei în afara Lui este deșertăciune și pentru că Allah este Cel Preaînalt, Cel Mare.”

Coran, 22:62

Și Preaînaltul a spus:

﴿لَهُۥ دَعۡوَةُ ٱلۡحَقِّۖ وَٱلَّذِينَ يَدۡعُونَ مِن دُونِهِۦ لَا يَسۡتَجِيبُونَ
لَهُم بِشَيۡءٍ إِلَّا كَبَٰسِطِ كَفَّيۡهِ إِلَى ٱلۡمَآءِ لِيَبۡلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ
بِبَٰلِغِهِۦۚ وَمَا دُعَآءُ ٱلۡكَٰفِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَٰلٖ﴾

„Lui I se cuvine chemarea cea adevărată. Cei pe care îi cheamă în afara Lui nu le răspund cu nimic, asemenea celui care își întinde mâinile spre apă, ca să-i ajungă la gură, dar ea nu va ajunge la el. Chemarea necredincioșilor nu este decât rătăcire."

Coran, 13:14

Gândiți-vă la un om apăsat de o sete cumplită, care stă departe de un râu cu apă dulce și își întinde mâinile către el. Îi va ajunge apa la gură? Nu, pe Allah! Acesta este exemplul pe care Allah l-a dat în Coran pentru oricine caută adăpost la altcineva decât la Allah, oricine ar fi acela la care caută adăpost: ca să arate cât de greoaie îi este înțelegerea, cât de stricată îi este mintea și cât de mult s-a abătut de la calea dreaptă.

5. Făgăduința Ta este adevăr

وَوَعْدُكَ الحَقُّ.

Făgăduința Ta este adevăr.

Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, este sincer în făgăduință și nu-Și încalcă promisiunea. Aceasta cuprinde și credința că Allah, Măreț și Preaînalt, le va da robilor Săi, apropiaților Săi și celor aleși tot ceea ce le-a făgăduit: daruri, dărnicii, binefaceri și cinstiri în această lume și în Viața de Apoi. Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ وَعَمِلُواْ ٱلصَّٰلِحَٰتِ سَنُدۡخِلُهُمۡ جَنَّٰتٖ
تَجۡرِي مِن تَحۡتِهَا ٱلۡأَنۡهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدٗاۖ وَعۡدَ ٱللَّهِ حَقّٗاۚ
وَمَنۡ أَصۡدَقُ مِنَ ٱللَّهِ قِيلٗا﴾

„Pe cei care au crezut și au făcut fapte bune îi vom primi în grădini pe sub care curg râuri, în care vor rămâne veșnic. Făgăduința lui Allah este adevărată. Cine este mai sincer decât Allah în cuvânt?”

Coran, 4:122

Și Preaînaltul a spus:

﴿وَعْدَ ٱللَّهِ ۖ لَا يُخْلِفُ ٱللَّهُ وَعْدَهُۥ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ ٱلنَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ﴾

„Făgăduința lui Allah! Allah nu-Și încalcă făgăduința, însă cei mai mulți oameni nu știu.”

Coran, 30:6

Printre rugile celor înzestrați cu minte se află:

﴿رَبَّنَآ إِنَّكَ جَامِعُ ٱلنَّاسِ لِيَوْمٍ لَّا رَيْبَ فِيهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ لَا يُخْلِفُ ٱلْمِيعَادَ﴾

„Doamne al nostru, Tu îi vei aduna pe oameni într-o Zi asupra căreia nu este nicio îndoială. Allah nu-Și încalcă făgăduința.”

Coran, 3:9

Tot printre rugile lor se află:

﴿رَبَّنَا وَءَاتِنَا مَا وَعَدتَّنَا عَلَىٰ رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ ٱلْقِيَٰمَةِ ۗ إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ ٱلْمِيعَادَ﴾

„Doamne al nostru, dă-ne ceea ce ne-ai făgăduit prin trimișii Tăi și nu ne umili în Ziua Învierii! Tu nu-Ți încalci făgăduința.”

Coran, 3:194

6. Cuvântul Tău este adevăr

وَقَوْلُكَ الحَقُّ.

Cuvântul Tău este adevăr.

Adică nu cuprinde nimic fals, după cum a spus Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul:

﴿ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ فَلَا تَكُن مِّنَ ٱلْمُمْتَرِينَ﴾

„Adevărul este de la Domnul tău. Nu fi, așadar, dintre cei care se îndoiesc!”

Coran, 3:60

Și Preaînaltul a spus:

﴿فَأَمَّا ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْ فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ ٱلْحَقُّ مِن رَّبِّهِمْ﴾

„Cei care au crezut știu că este adevărul de la Domnul lor.”

Coran, 2:26

Și Preaînaltul a spus:

﴿وَإِنَّهُۥ لَلْحَقُّ مِن رَّبِّكَ﴾

„El este, cu adevărat, adevărul de la Domnul tău.”

Coran, 2:149

Și Preaînaltul a spus:

﴿لَّا يَأْتِيهِ ٱلْبَٰطِلُ مِنۢ بَيْنِ يَدَيْهِ وَلَا مِنْ خَلْفِهِۦ ۖ تَنزِيلٌ مِّنْ حَكِيمٍ حَمِيدٍ﴾

„Deșertăciunea nu poate ajunge la ea nici dinaintea ei, nici din urma ei: o revelație de la un Înțelept, Vrednic de Laudă.”

Coran, 41:42

Și Preaînaltul a spus:

﴿أَفَلَا يَتَدَبَّرُونَ ٱلْقُرْءَانَ ۚ وَلَوْ كَانَ مِنْ عِندِ غَيْرِ ٱللَّهِ لَوَجَدُوا۟ فِيهِ ٱخْتِلَٰفًا كَثِيرًا﴾

„Oare nu cugetă ei la Coran? Dacă ar fi fost de la altcineva decât Allah, ar fi găsit în el multe nepotriviri.”

Coran, 4:82

Cuvântul lui Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, este în întregime adevăr, fără nimic fals în el. Cuvântul Său este curat și sfânt, deasupra oricărei deșertăciuni. Musulmanul trebuie să țină seama de aceasta și să nu se abată de la cuvântul lui Allah și de la cuvântul Trimisului Său ﷺ, ferit de greșeală.

أَنْتَ الحَقُّ، وَوَعْدُكَ الحَقُّ، وَقَوْلُكَ الحَقُّ.

Tu ești Adevărul, făgăduința Ta este adevăr și cuvântul Tău este adevăr.

În aceste cuvinte apare articolul hotărât arab *„al-”*. Când acesta este adăugat unui nume descris printr-un atribut, arată că acel nume este mai îndreptățit la atribut decât altele. Articolul nu a fost adăugat numelor care desemnează lucruri create, căci a spus:

وَلِقَاؤُكَ حَقٌّ، وَالجَنَّةُ حَقٌّ، وَالنَّارُ حَقٌّ...

Întâlnirea cu Tine este adevăr, Paradisul este adevăr și Focul este adevăr...

În schimb, l-a adăugat Numelui Domnului Preaînalt, făgăduinței Sale și cuvântului Său.

7. Întâlnirea cu Tine este adevăr

وَلِقَاؤُكَ حَقٌّ.

Întâlnirea cu Tine este adevăr.

Acesta este un lucru de o foarte mare însemnătate în crez, pe care robul trebuie să-l aibă prezent în minte. Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ وَٱعۡلَمُوٓاْ أَنَّكُم مُّلَٰقُوهُ﴾

„Fiți cu frică de Allah și să știți că Îl veți întâlni!”
Coran, 2:223

Și Preaînaltul a spus:

﴿قَالَ ٱلَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُم مُّلَٰقُواْ ٱللَّهِ﴾

„Au spus cei care erau încredințați că Îl vor întâlni pe Allah.”
Coran, 2:249

Și Preaînaltul a spus:

﴿تَحِيَّتُهُمۡ يَوۡمَ يَلۡقَوۡنَهُۥ سَلَٰمٌ﴾

„Salutul lor, în ziua în care Îl vor întâlni, va fi: «Pace!»”
Coran, 33:44

Robul trebuie, așadar, să aibă convingerea puternică și statornică că va sta înaintea lui Allah, Binecuvântat și Preaînalt. În ultimul verset din Sura al-Kahf, Allah Preaînaltul spune:

﴿فَمَن كَانَ يَرْجُواْ لِقَآءَ رَبِّهِۦ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَٰلِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِۦٓ أَحَدًۢا﴾

„Cel care nădăjduiește întâlnirea cu Domnul său să facă fapte bune și să nu asocieze pe nimeni în adorarea Domnului său!”

Coran, 18:110

Fapta bună este cea care se potrivește Legii lui Allah. Fapta lipsită de asociere este cea prin care se caută numai Fața lui Allah, fără asociat. Acestea sunt cele două temelii ale faptei primite: să fie închinată sincer lui Allah și să fie corectă, potrivit Legii Trimisului lui Allah ﷺ. Aceasta ne arată limpede că credința robului în întâlnirea cu Allah și amintirea deplină a ei rodesc faptă, pregătire și strângerea merindelor pentru Ziua Întoarcerii. Privește efectul acestui crez asupra îndreptării faptei și a sfârșitului bun în cuvintele locuitorilor Paradisului, când amintesc pricina izbânzii și a salvării lor:

﴿قَالُوٓاْ إِنَّا كُنَّا قَبْلُ فِىٓ أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ فَمَنَّ ٱللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَىٰنَا عَذَابَ ٱلسَّمُومِ﴾

„Vor spune: «Mai înainte, când eram în mijlocul familiilor noastre, ne temeam. Allah ne-a făcut darul Său și ne-a ferit de pedeapsa vântului arzător».”

Coran, 52:26–27

Adică de pedeapsa și osânda Sa în ziua în care Îl vom întâlni. La fel sunt cuvintele celui care își va primi cartea în mâna dreaptă:

﴿إِنِّي ظَنَنتُ أَنِّي مُلَاقٍ حِسَابِيَهْ﴾

„Eu am fost încredințat că îmi voi întâlni socoteala."
Coran, 69:20

Va spune acestea în acea Zi, când va fi scăpat de umilință și va fi dobândit izbânda cea mare.

8–9. Paradisul este adevăr și Focul este adevăr

وَالجَنَّةُ حَقٌّ، وَالنَّارُ حَقٌّ.

Paradisul este adevăr și Focul este adevăr.

Aceste cuvinte cuprind credința în Paradis și în Foc. Ele țin de făgăduința Sa adevărată, pentru a cărei sinceritate, realitate și împlinire El a jurat în mai multe locuri din Cartea Sa. Despre făgăduirea Paradisului celor credincioși, Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ جَنَّٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا
ٱلْأَنْهَٰرُ خَٰلِدِينَ فِيهَا وَمَسَٰكِنَ طَيِّبَةً فِى جَنَّٰتِ عَدْنٍ ۚ
وَرِضْوَٰنٌ مِّنَ ٱللَّهِ أَكْبَرُ ۚ ذَٰلِكَ هُوَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ﴾

„Allah le-a făgăduit credincioșilor și credincioaselor grădini pe sub care curg râuri, în care vor rămâne veșnic, și locuințe plăcute în grădinile Edenului. Însă mulțumirea lui Allah este mai mare. Aceasta este izbânda cea mare!”

Coran, 9:72

Despre făgăduirea Focului necredincioșilor, a spus:

﴿وَعَدَ ٱللَّهُ ٱلْمُنَٰفِقِينَ وَٱلْمُنَٰفِقَٰتِ وَٱلْكُفَّارَ نَارَ جَهَنَّمَ
خَٰلِدِينَ فِيهَا ۚ هِىَ حَسْبُهُمْ ۚ وَلَعَنَهُمُ ٱللَّهُ ۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ مُّقِيمٌ﴾

„Allah le-a făgăduit fățarnicilor, fățarnicelor și necredincioșilor Focul Iadului, în care vor rămâne veșnic. El le este de ajuns. Allah i-a blestemat și vor avea parte de o pedeapsă statornică.”

Coran, 9:68

Cu toate că amândouă sunt cuprinse în cuvintele *„Făgăduința Ta este adevăr”*, au fost amintite în mod deosebit, pentru a sublinia însemnătatea lor și grija ce li se cuvine. Credința în ele și în faptul că sunt adevărate cuprinde mai multe lucruri, care se reunesc în cele ce urmează.

1. Nu există nicio îndoială și nicio incertitudine în privința lor. Focul este sălașul dușmanilor lui Allah, iar Paradisul este sălașul apropiaților Săi. Allah Preaînaltul a spus:

﴿يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ قُوٓا۟ أَنفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا
ٱلنَّاسُ وَٱلْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَٰٓئِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌ لَّا يَعْصُونَ ٱللَّهَ مَآ
أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ كَفَرُوا۟ لَا تَعْتَذِرُوا۟
ٱلْيَوْمَ ۖ إِنَّمَا تُجْزَوْنَ مَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ تُوبُوٓا۟

إِلَى ٱللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يُكَفِّرَ عَنكُمْ سَيِّـَٔاتِكُمْ
وَيُدْخِلَكُمْ جَنَّـٰتٍ تَجْرِى مِن تَحْتِهَا ٱلْأَنْهَـٰرُ﴾

„O, voi cei care ați crezut, păziți-vă pe voi și familiile voastre de un Foc al cărui combustibil sunt oamenii și pietrele, peste care veghează îngeri aspri și puternici, care nu se împotrivesc lui Allah în ceea ce le poruncește și fac ceea ce li se poruncește. O, voi cei care ați tăgăduit, nu vă scuzați astăzi! Veți fi răsplătiți numai pentru ceea ce făceați. O, voi cei care ați crezut, întoarceți-vă la Allah cu o căință sinceră! Poate că Domnul vostru vă va șterge faptele rele și vă va primi în grădini pe sub care curg râuri."

Coran, 66:6–8

Versetele cu acest înțeles sunt numeroase. Ori de câte ori El — Slavă Lui — amintește Paradisul, leagă de el amintirea Focului, iar când îi amintește pe locuitorii Focului, îi amintește și pe locuitorii Paradisului. Astfel lămurește desfătarea statornică pe care le-a pregătit-o în Paradis apropiaților Săi și pedeapsa dureroasă pe care le-a rânduit-o în Foc dușmanilor Săi.

2. Convingerea că ele există acum. Despre Paradis, Allah Preaînaltul a spus:

﴿أُعِدَّتْ لِلْمُتَّقِينَ﴾

„Pregătit pentru cei cu frică de Allah."

Coran, 3:133

Și a spus:

﴿أُعِدَّتْ لِلَّذِينَ ءَامَنُوا۟ بِٱللَّهِ وَرُسُلِهِۦ﴾

„Pregătit pentru cei care au crezut în Allah și în trimișii Săi."

Coran, 57:21

Despre Foc, Preaînaltul a spus:

﴿أُعِدَّتْ لِلْكَٰفِرِينَ﴾

„Pregătit pentru necredincioși."
Coran, 2:24

Și a spus:

﴿وَأَعْتَدْنَا لِمَن كَذَّبَ بِٱلسَّاعَةِ سَعِيرًا﴾

„Le-am pregătit celor care tăgăduiesc Ceasul un Foc arzător."
Coran, 25:11

3. Credința în toate descrierile Paradisului cuprinse în Carte și în Sunna. Toate descrierile Paradisului din Carte și din Sunna intră în cuvintele „Paradisul este adevăr", adică împreună cu toate descrierile sale amintite în Carte și în Sunna. La fel, cuvintele „Focul este adevăr" cuprind toate descrierile Focului amintite în Cartea lui Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul.

4. Credința în dăinuirea lor și în faptul că vor rămâne prin voia lui Allah, care le ține în existență. Ele nu vor pieri niciodată și nu vor pieri nici cei din ele. Despre Paradis, Allah Preaînaltul a spus:

﴿خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا ۚ ذَٰلِكَ ٱلْفَوْزُ ٱلْعَظِيمُ﴾

„Vor rămâne în el veșnic. Aceasta este izbânda cea mare!"
Coran, 9:100

Și Preaînaltul a spus:

﴿لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُم مِّنْهَا بِمُخْرَجِينَ﴾

„Nu-i va atinge acolo nicio osteneală și nu vor fi scoși din el."
Coran, 15:48

Despre Foc, Allah Preaînaltul a spus:

﴿إِنَّ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ وَظَلَمُواْ لَمۡ يَكُنِ ٱللَّهُ لِيَغۡفِرَ لَهُمۡ وَلَا لِيَهۡدِيَهُمۡ طَرِيقًا إِلَّا طَرِيقَ جَهَنَّمَ خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا﴾

„Pe cei care au tăgăduit și au nedreptățit, Allah nu-i va ierta și nu-i va călăuzi pe vreo cale, afară de calea Iadului, în care vor rămâne veșnic."

Coran, 4:168–169

Și Preaînaltul a spus:

﴿إِنَّ ٱللَّهَ لَعَنَ ٱلۡكَٰفِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمۡ سَعِيرًا خَٰلِدِينَ فِيهَآ أَبَدًا﴾

„Allah i-a blestemat pe necredincioși și le-a pregătit un Foc arzător, în care vor rămâne veșnic."

Coran, 33:64–65

Acest crez despre Paradis și Foc rodește în rob pregătirea prin faptele care îl apropie de Paradis și îndepărtarea de faptele care îl apropie de Foc. Așa se arată în ruga transmisă de la Profetul nostru ﷺ:

اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الجَنَّةَ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ أَوْ عَمَلٍ،
وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ النَّارِ وَمَا قَرَّبَ إِلَيْهَا مِنْ قَوْلٍ أَوْ عَمَلٍ.

O, Allah, Îți cer Paradisul și tot ceea ce apropie de el, în vorbă sau în faptă, și caut ocrotirea Ta de Foc și de tot ceea ce apropie de el, în vorbă sau în faptă.[15]

Dacă robul crede în Paradis și în Foc și în faptul că ele sunt adevărate, trebuie să împlinească faptele și să rostească vorbele care îl apropie de Paradis și să se ferească de faptele și de vorbele care îl apropie de Foc.

15 Relatat de Aḥmad, nr. 25019, Ibn Mājah, nr. 3846, și al-Ḥākim, 1/702, din hadithul lui ʿĀ'isha — Allah să fie mulțumit de ea. Al-Ḥākim a spus: „Lanțul de transmitere este autentic".

10. Profeții sunt adevăr

وَالنَّبِيُّونَ حَقٌّ.

Profeții sunt adevăr.

Aceasta înseamnă credința în nobilii trimiși, una dintre temeliile credinței. Credința se sprijină pe șase temelii, dintre care una este credința în trimiși. Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, a spus:

﴿ءَامَنَ ٱلرَّسُولُ بِمَآ أُنزِلَ إِلَيْهِ مِن رَّبِّهِۦ وَٱلْمُؤْمِنُونَ ۚ كُلٌّ ءَامَنَ بِٱللَّهِ وَمَلَٰٓئِكَتِهِۦ وَكُتُبِهِۦ وَرُسُلِهِۦ﴾

„Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost coborât de la Domnul său, asemenea credincioșilor. Toți au crezut în Allah, în îngerii Săi, în Cărțile Sale și în trimișii Săi.”

Coran, 2:285

Credința în ei înseamnă credința că sunt cei mai aleși dintre făpturi, că Allah Preaînaltul i-a ales și i-a deosebit, că i-a trimis cu adevărul și călăuzirea și că toți sunt sinceri și adeveriți, buni și drepți, evlavioși și sinceri sfătuitori, călăuze și călăuziți. I-a trimis ca să-L facă cunoscut, să cheme către El, să le vestească binele celor care le răspund și să-i avertizeze pe cei care li se împotrivesc. Ei le-au transmis comunităților lor, în chip limpede, ceea ce Allah le-a poruncit. Nu au lăsat vreun bine fără să le îndrume spre el și nici vreun rău fără să le avertizeze asupra lui:

﴿وَمَا عَلَى ٱلرَّسُولِ إِلَّا ٱلْبَلَٰغُ ٱلْمُبِينُ﴾

„Trimisului nu-i revine decât transmiterea limpede."
Coran, 24:54

Astfel, dovada a fost adusă împotriva făpturilor, orice scuză a fost înlăturată și calea a devenit limpede. Allah Preaînaltul a spus:

﴿لِّيَعْلَمَ أَن قَدْ أَبْلَغُوا۟ رِسَٰلَٰتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَىْءٍ عَدَدًا﴾

„Ca să știe că ei au transmis mesajele Domnului lor. El a cuprins ceea ce se află la ei și a numărat toate lucrurile."
Coran, 72:28

Și Preaînaltul a spus:

﴿رُّسُلًا مُّبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ لِئَلَّا يَكُونَ لِلنَّاسِ عَلَى ٱللَّهِ حُجَّةٌۢ بَعْدَ ٱلرُّسُلِ﴾

„Trimiși ca vestitori ai veștii bune și avertizori, ca oamenii să nu mai aibă nicio dovadă împotriva lui Allah după venirea trimișilor."
Coran, 4:165

În credința în profeție intră credința în revelația și mesajul pe care le-au primit. Allah Preaînaltul a spus:

﴿إِنَّآ أَوْحَيْنَآ إِلَيْكَ كَمَآ أَوْحَيْنَآ إِلَىٰ نُوحٍ وَٱلنَّبِيِّـۧنَ مِنۢ بَعْدِهِۦ ۚ وَأَوْحَيْنَآ إِلَىٰٓ إِبْرَٰهِيمَ وَإِسْمَٰعِيلَ وَإِسْحَٰقَ وَيَعْقُوبَ وَٱلْأَسْبَاطِ وَعِيسَىٰ وَأَيُّوبَ وَيُونُسَ وَهَٰرُونَ وَسُلَيْمَٰنَ ۚ وَءَاتَيْنَا دَاوُۥدَ زَبُورًا﴾

„Noi ți-am revelat așa cum le-am revelat lui Nūḥ și profeților de după el. Le-am revelat lui Ibrāhīm, Ismāʿīl, Isḥāq, Yaʿqūb, semințiilor, lui ʿĪsā, Ayyūb, Yūnus, Hārūn și Sulaymān, iar lui Dāwūd i-am dat Psalmii."

Coran, 4:163

Intră, de asemenea, credința în nobilii îngeri care au coborât la ei cu această revelație. Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, a ales trimiși dintre nobilii Săi îngeri, care le transmit trimișilor Săi dintre oameni ceea ce voiește El să le transmită. A ales și trimiși dintre oameni, ca să le transmită oamenilor mesajele Sale, după cum a spus:

﴿ٱللَّهُ يَصْطَفِى مِنَ ٱلْمَلَٰٓئِكَةِ رُسُلًا وَمِنَ ٱلنَّاسِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ سَمِيعٌۢ بَصِيرٌ﴾

„Allah alege trimiși dintre îngeri și dintre oameni. Allah este Cel care Aude, Cel care Vede."

Coran, 22:75

Credința în îngeri, în general, este un stâlp al credinței și una dintre temeliile sale mărețe. Ea cuprinde credința în numele, numărul, atributele și îndatoririle lor, în lumina celor vestite despre ei prin revelație: în chip general acolo unde acestea au fost arătate în general și în amănunt acolo unde au fost arătate în amănunt.

11. Muḥammad este adevăr

وَمُحَمَّدٌ ﷺ حَقٌّ.

Muḥammad ﷺ este adevăr.

Aceasta cuprinde credința deosebită în profeția lui Muḥammad ﷺ, cel ales de Allah dintre făpturile Sale și deosebit dintre robii Săi, cea mai cinstită făptură înaintea Domnului său, călăuza celor evlavioși, conducătorul celor ale căror fețe și membre vor străluci, mai-marele tuturor fiilor lui Ādam și ultimul dintre profeți:

﴿مَّا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَآ أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَٰكِن رَّسُولَ ٱللَّهِ وَخَاتَمَ ٱلنَّبِيِّـۧنَ﴾

„Muḥammad nu este tatăl niciunuia dintre bărbații voștri, ci Trimisul lui Allah și ultimul dintre profeți.”

Coran, 33:40

Allah l-a trimis cu adevărul și călăuzirea, ca vestitor al veștii bune și avertizor, chemător către Allah, cu îngăduința Sa, și făclie luminoasă. El a transmis în chip limpede. Nu a lăsat vreun bine fără să-și îndrume comunitatea spre el și nici vreun rău fără să o avertizeze asupra lui.

Din credința în el face parte împlinirea mărturisirii că Muḥammad este Trimisul lui Allah. Înțelesul ei este: să-l ascultăm în ceea ce a poruncit, să-l credem în ceea ce a vestit, să ne oprim de la ceea ce a interzis și a oprit și să-L adorăm pe Allah, Măreț și

Preaînalt, numai potrivit celor rânduite de el, fără patimi și inovații religioase. Să punem iubirea față de el înaintea iubirii față de toți oamenii — copii, părinți și celelalte rude —, ba chiar înaintea iubirii față de noi înșine. Să-l cinstim, să-l respectăm și să-l venerăm și să-i împlinim celelalte drepturi pe care Allah, Măreț și Preaînalt, le-a făcut obligatorii. El este un rob, care nu trebuie adorat, și un trimis, care nu trebuie socotit mincinos. Dimpotrivă, trebuie ascultat și urmat. Cine îl ascultă intră în Paradis, iar cine i se împotrivește intră în Foc.
Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, a încheiat prin mesajul său șirul mesajelor, iar prin Cartea sa șirul Cărților. Nu mai există profet după el și nicio Carte după Cartea sa — binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. El ﷺ a spus:

لَا نَبِيَّ بَعْدِي.

Nu mai există profet după mine.

A vestit și că după el vor apărea mulți înșelători, fiecare pretinzând că este profet. Mă opresc puțin ca să relatez o întâmplare petrecută de curând, pentru folosul pe care îl cuprinde.

Mi-a fost adus un bărbat despre care s-a spus: *„Are lucruri ciudate și uimitoare și vrem să-l asculți”*. L-am întrebat: *„Ce ai de spus?”* A răspuns: *„Am văzut că intru într-o lumină și într-o strălucire, că revelația coboară asupra mea. Această revelație mi-a spus că sunt profet și că mi s-a poruncit să le transmit oamenilor și să le arăt adevărul și călăuzirea”*. L-am întrebat: *„Coboară asupra ta o revelație?”* A spus: *„Da”*. I-am zis: *„Ai spus adevărul”*. El s-a mirat și s-au mirat și cei de față! I-am spus însă: *„Vreau să fii atent, ca să nu încurci lucrurile. Ai spus într-adevăr adevărul când ai zis: «Coboară asupra mea o revelație». Dar învățații — Allah să aibă milă de ei — spun că revelația este de două feluri.”*

Primul este revelația de la Allah, despre care El Preaînaltul a spus:

﴿وَإِنَّهُۥ لَتَنزِيلُ رَبِّ ٱلْعَٰلَمِينَ نَزَلَ بِهِ ٱلرُّوحُ ٱلْأَمِينُ عَلَىٰ قَلْبِكَ لِتَكُونَ مِنَ ٱلْمُنذِرِينَ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُّبِينٍ﴾

„Ea este o revelație de la Stăpânul lumilor. Duhul cel demn de încredere a coborât cu ea peste inima ta, ca să fii dintre avertizori, într-o limbă arabă limpede."

Coran, 26:192–195

I-am spus: *„Această revelație a încetat odată cu moartea Profetului — binecuvântarea și pacea fie asupra lui —, potrivit consensului învățaților"*. I-am amintit povestea lui Abū Bakr — Allah să fie mulțumit de el — și a lui ʿUmar, când au vizitat-o pe Umm Ayman, cea care îl îngrijise pe Profet — binecuvântarea și pacea fie asupra lui.

وَكَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَزُورُهَا، فَأَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ زَارَاهَا كَمَا كَانَ النَّبِيُّ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ يَزُورُهَا، فَلَمَّا انْتَهَيَا إِلَيْهَا بَكَتْ، فَقَالَا لَهَا: مَا يُبْكِيكِ؟ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِرَسُولِهِ ﷺ، فَقَالَتْ: مَا أَبْكِي أَنْ لَا أَكُونَ أَعْلَمُ أَنَّ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِرَسُولِهِ ﷺ، وَلَكِنْ أَبْكِي أَنَّ الوَحْيَ قَدِ انْقَطَعَ مِنَ السَّمَاءِ، فَهَيَّجَتْهُمَا عَلَى البُكَاءِ، فَجَعَلَا يَبْكِيَانِ مَعَهَا.

Profetul ﷺ obișnuia s-o viziteze. Abū Bakr și ʿUmar au vizitat-o așa cum obișnuia s-o facă Profetul — binecuvântarea și pacea fie asupra lui. Când au ajuns la ea, a început să plângă. Au întrebat-o: „De ce plângi? Ceea ce se află la Allah este mai bun pentru Trimisul Său ﷺ”. A răspuns: „Nu plâng pentru că n-aș ști că ceea ce se află la Allah este mai bun pentru Trimisul Său ﷺ, ci plâng fiindcă revelația din cer a încetat”. I-a făcut și pe ei să plângă și au început să plângă împreună cu ea.[16]

Așadar, acest fel de revelație a încetat. Al doilea fel de inspirație este cel amintit de Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, în Coran, prin cuvintele:

﴿وَإِنَّ ٱلشَّيَٰطِينَ لَيُوحُونَ إِلَىٰٓ أَوْلِيَآئِهِمْ لِيُجَٰدِلُوكُمْ﴾

„Șeitanii le insuflă apropiaților lor să se certe cu voi.”

Coran, 6:121

Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, l-a amintit în Coran și prin cuvintele:

﴿هَلْ أُنَبِّئُكُمْ عَلَىٰ مَن تَنَزَّلُ ٱلشَّيَٰطِينُ تَنَزَّلُ عَلَىٰ كُلِّ أَفَّاكٍ أَثِيمٍ﴾

„Să vă vestesc asupra cui coboară șeitanii? Ei coboară asupra oricărui mincinos păcătos.”

Coran, 26:221–222

„Acesta este felul de inspirație care coboară asupra ta. Dar îți dau un sfat sincer, de dragul lui Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul: caută ocrotirea lui Allah de șeitanul alungat și părăsește această rătăcire, ca să nu-ți faci rău ție însuți și oamenilor din jurul tău”. A spus: *„Caut ocrotirea lui Allah de șeitanul alungat”.* I-am zis: *„Șeitanul*

16 Relatat de Muslim, nr. 2454.

i-a rătăcit și pe mulți dinaintea ta prin asemenea vorbe. Nu-l lăsa să se joace cu mintea ta! Ori de câte ori îți vine această inspirație, caută ocrotirea lui Allah de șeitan: el se va îndepărta de tine și vei fi ferit, cu îngăduința lui Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul".

12. Ceasul este adevăr

وَالسَّاعَةُ حَقٌّ.

Ceasul este adevăr.

Ceasul este cel la care îngerul însărcinat cu trâmbița va sufla în ea și această lume se va sfârși. Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يُقْسِمُ ٱلْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُواْ غَيْرَ سَاعَةٍ﴾

„În ziua în care va veni Ceasul, nelegiuiții vor jura că nu au rămas decât un ceas."

Coran, 30:55

Și Preaînaltul a spus:

﴿وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يُبْلِسُ ٱلْمُجْرِمُونَ﴾

„În ziua în care va veni Ceasul, nelegiuiții vor fi cuprinși de deznădejde."

Coran, 30:12

Și Preaînaltul a spus:

﴿وَيَوْمَ تَقُومُ ٱلسَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَخْسَرُ ٱلْمُبْطِلُونَ﴾

„În ziua în care va veni Ceasul, în acea zi vor pierde cei care au urmat deșertăciunea."

Coran, 45:27

Și Preaînaltul a spus:

﴿وَأَنَّ ٱلسَّاعَةَ ءَاتِيَةٌ لَّا رَيْبَ فِيهَا﴾

„Ceasul va veni, fără nicio îndoială asupra lui."
Coran, 22:7

Este numit *„ceas"* fiindcă se petrece într-o singură clipă. Atunci se sfârșesc toate lucrurile, viața lumească se încheie cu toate amănuntele sale și începe Viața de Apoi. Pentru fiecare om care moare, învierea sa a început deja. Există însă o înviere mică și una mare. Cea mică este ceea ce i se petrece fiecărui om în parte: ieșirea sufletului, despărțirea de familie, încetarea străduinției și întâlnirea cu faptele sale. Dacă au fost bune, va avea bine, iar dacă au fost rele, va avea rău. Învierea cea mare îi cuprinde pe toți oamenii și îi ia deodată.

Dovada că pentru fiecare mort a început deja învierea sa este relatarea lui Muslim[17] de la ʿĀ'isha, care a spus:

كَانَ الأَعْرَابُ إِذَا قَدِمُوا عَلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ سَأَلُوهُ عَنِ السَّاعَةِ: مَتَى السَّاعَةُ؟ فَنَظَرَ إِلَى أَحْدَثِ إِنْسَانٍ مِنْهُمْ فَقَالَ: إِنْ يَعِشْ هَذَا لَمْ يُدْرِكْهُ الهَرَمُ قَامَتْ عَلَيْكُمْ سَاعَتُكُمْ.

Când veneau beduinii la Trimisul lui Allah ﷺ, îl întrebau despre Ceas: „Când va veni Ceasul?" El s-a uitat la cel mai tânăr dintre ei și a spus: „Dacă acesta trăiește, nu va ajunge la bătrânețe înainte ca ceasul vostru să fi venit asupra voastră".

17 În Ṣaḥīḥ, nr. 2952.

Aḥmad și alții au relatat de la Hāni', slujitorul eliberat al lui ʿUthmān, care a spus:

كَانَ عُثْمَانُ إِذَا وَقَفَ عَلَى قَبْرٍ بَكَى حَتَّى يَبُلَّ لِحْيَتَهُ، فَقِيلَ لَهُ: تَذْكُرُ الجَنَّةَ وَالنَّارَ فَلَا تَبْكِي، وَتَبْكِي مِنْ هَذَا؟! فَقَالَ: إِنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ قَالَ: القَبْرُ أَوَّلُ مَنَازِلِ الآخِرَةِ، فَإِنْ يَنْجُ مِنْهُ فَمَا بَعْدَهُ أَيْسَرُ مِنْهُ، وَإِنْ لَمْ يَنْجُ مِنْهُ فَمَا بَعْدَهُ أَشَدُّ مِنْهُ.

Când ʿUthmān se oprea lângă un mormânt, plângea până când i se uda barba. I s-a spus: „Îți amintești Paradisul și Focul și nu plângi, dar plângi din pricina aceasta?" A spus: „Trimisul lui Allah ﷺ a spus: «Mormântul este prima dintre opririle Vieții de Apoi. Dacă omul scapă de el, ceea ce urmează este mai ușor; dacă nu scapă de el, ceea ce urmează este mai greu»".[18]

18 Relatat de Aḥmad, nr. 454, Ibn Mājah, nr. 4267, și at-Tirmidhī, nr. 2308, care l-a considerat ḥasan.

13. Ție m-am supus

اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ.

O, Allah, Ție m-am supus.

Adică m-am supus poruncii Tale. Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَأَنِيبُوٓاْ إِلَىٰ رَبِّكُمْ وَأَسْلِمُواْ لَهُۥ﴾

„Întoarceți-vă cu căință la Domnul vostru și supuneți-vă Lui!”
Coran, 39:54

Și Preaînaltul a spus:

﴿فَلَهُۥٓ أَسْلِمُواْ ۗ وَبَشِّرِ ٱلْمُخْبِتِينَ﴾

„Supuneți-vă, așadar, Lui și vestește-le binele celor smeriți!”
Coran, 22:34

Islamul înseamnă supunerea față de Allah prin tawḥīd, ascultarea Lui și lepădarea de asociere. Islamul este supunere față de Allah, ascultare și împlinire a poruncii lui Allah, Binecuvântat și Preaînalt. Este supunere față de Allah, nu față de altcineva. Cine nu I se supune se arată trufaș, iar cine I se supune lui Allah și altcuiva Îi face asociați. Atât trufia, cât și asocierea sunt potrivnice Islamului. Aceasta este religia în afara căreia Allah nu primește alta, nici de la cei dintâi, nici de la cei din urmă. Allah Preaînaltul a spus:

﴿إِنَّ ٱلدِّينَ عِندَ ٱللَّهِ ٱلْإِسْلَٰمُ﴾

„Religia, la Allah, este Islamul."
Coran, 3:19

Și Preaînaltul a spus:

﴿وَمَن يَبْتَغِ غَيْرَ ٱلْإِسْلَٰمِ دِينًا فَلَن يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِى ٱلْءَاخِرَةِ مِنَ ٱلْخَٰسِرِينَ﴾

„Celui care caută altă religie decât Islamul nu i se va primi, iar în Viața de Apoi va fi dintre cei pierduți."
Coran, 3:85

14. În Tine am crezut

وَبِكَ آمَنْتُ.

În Tine am crezut.

Ca Dumnezeu, Domn și Cel adorat: nimeni în afară de Tine nu este adorat pe drept. Allah Preaînaltul a spus:

﴿قُولُوٓاْ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ﴾

„Spuneți: «Am crezut în Allah».”
Coran, 2:136

Printre rugile celor înzestrați cu minte se află:

﴿رَّبَّنَآ إِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِى لِلْإِيمَـٰنِ أَنْ ءَامِنُواْ بِرَبِّكُمْ فَـَٔامَنَّا ۚ رَبَّنَا فَٱغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّـَٔاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ ٱلْأَبْرَارِ﴾

„Doamne al nostru, noi am auzit un chemător care chema la credință: «Credeți în Domnul vostru!» și am crezut. Doamne al nostru, iartă-ne păcatele, șterge-ne faptele rele și ia-ne sufletele împreună cu cei buni!”
Coran, 3:193

Acesta este cel mai mare stâlp al religiei și temelia tuturor temeliilor credinței. Înseamnă credința în unicitatea lui Allah Preaînaltul, în faptul că El este fără egal în Numele și atributele Sale și în faptul că El este adevăratul Dumnezeu, Cel limpede.

Adorarea oricui altcuiva în afară de El este cea mai vădită deșertăciune și cea mai adâncă rătăcire. Ea se sprijină pe trei temelii reunite în această rugă de deschidere:

Credința în unicitatea lui Allah în stăpânire: numai El deține stăpânirea și numai Lui Îi aparțin faptele Sale, fără asociat. Aceasta se află în cuvintele:

أَنْتَ قَيِّمُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ.

Tu ești Cel care susține cerurile, pământul și pe cei din ele.

Și în cuvintele:

أَنْتَ مَلِكُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ وَمَنْ فِيهِنَّ.

Tu ești Stăpânul cerurilor, al pământului și al celor din ele.

Credința în unicitatea Lui în dreptul de a fi adorat: numai El Preaînaltul este Dumnezeu și numai Lui I se cuvine adorarea, fără egal. Religia trebuie închinată sincer Lui și numai El trebuie adorat. Aceasta se află în cuvintele:

اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ.

O, Allah, Ție Îți aparține lauda.

Și în cuvintele:

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ.

Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Tine.

Credința în unicitatea Lui în Numele și atributele Sale: El este Unicul în Ființa, Numele și atributele Sale, fără asemănare. În această rugă de deschidere se află șase dintre Numele cele mai frumoase ale lui Allah, Măreț și Preaînalt, care cuprind atributele desăvârșirii și însușirile măreției.

أَنْتَ الحَقُّ.

Tu ești Adevărul.

Aceste cuvinte reunesc toate cele trei feluri, după cum s-a arătat.

لَكَ أَسْلَمْتُ وَبِكَ آمَنْتُ.

Ție m-am supus și în Tine am crezut.

Aici a reunit Islamul și credința, după cum ele sunt reunite în cuvintele lui Allah — Slavă Lui:

﴿قُولُوٓاْ ءَامَنَّا بِٱللَّهِ وَمَآ أُنزِلَ إِلَيۡنَا وَمَآ أُنزِلَ إِلَىٰٓ إِبۡرَٰهِـۧمَ وَإِسۡمَٰعِيلَ وَإِسۡحَٰقَ وَيَعۡقُوبَ وَٱلۡأَسۡبَاطِ وَمَآ أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَآ أُوتِيَ ٱلنَّبِيُّونَ مِن رَّبِّهِمۡ لَا نُفَرِّقُ بَيۡنَ أَحَدٖ مِّنۡهُمۡ وَنَحۡنُ لَهُۥ مُسۡلِمُونَ﴾

„Spuneți: «Am crezut în Allah, în ceea ce ne-a fost coborât nouă, în ceea ce le-a fost coborât lui Ibrāhīm, Ismāʿīl, Isḥāq, Yaʿqūb și semințiilor, în ceea ce li s-a dat lui Mūsā și lui ʿĪsā și în ceea ce li s-a dat profeților de la Domnul lor. Nu facem deosebire între vreunii dintre ei și Lui Îi suntem supuși».”

Coran, 2:136

Regula învățaților este: *„Când Islamul și credința sunt amintite împreună, au înțelesuri distincte, iar când sunt amintite separat, înțelesurile lor se reunesc”*. Adică, atunci când Islamul și credința sunt amintite împreună în același text, se deosebesc ca sens. Când

sunt amintite separat, fiecare singur, se reunesc ca sens: fiecare cuprinde, pe lângă înțelesul său propriu, și înțelesul celuilalt. În această privință, învățații stabilesc următoarea regulă:

> *„Unele nume cuprind mai multe lucruri atunci când sunt folosite singure, fără restricție. Dacă însă numele este alăturat altuia, ajunge să arate numai o parte dintre acele lucruri, iar numele alăturat lui arată restul”.*[19]

Aici Islamul și credința sunt amintite împreună. Islamul este fapta, iar credința este crezul. Aceasta este lămurită de cunoscutul hadith al lui Jibrīl, în care a spus despre Islam:

أَنْ تَشْهَدَ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، وَتُقِيمَ الصَّلَاةَ، وَتُؤْتِيَ الزَّكَاةَ، وَتَصُومَ رَمَضَانَ، وَتَحُجَّ الْبَيْتَ إِنِ اسْتَطَعْتَ إِلَيْهِ سَبِيلًا.

Să mărturisești că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și că Muḥammad ﷺ este Trimisul lui Allah, să împlinești rugăciunea, să dai zakāt-ul, să postești în Ramaḍān și să faci pelerinajul la Casă, dacă ai putința de a ajunge la ea.

Toate acestea sunt fapte. Apoi a spus despre credință:

أَنْ تُؤْمِنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ، وَتُؤْمِنَ بِالْقَدَرِ خَيْرِهِ وَشَرِّهِ.

Să crezi în Allah, în îngerii Săi, în Cărțile Sale, în trimișii Săi, în Ziua de Apoi și să crezi în destin, cu binele și răul său.

19 Ibn Rajab, Jāmiʿ al-ʿUlūm wa-l-Ḥikam, p. 25.

Toate acestea țin de crez. Cuvintele:

اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ.

O, Allah, Ție m-am supus.

Privesc fapta, iar cuvintele:

وَبِكَ آمَنْتُ.

În Tine am crezut.

Privesc crezul. De aici folosul că Islamul este crez și lege, cuvânt și faptă, după cum au spus înaintașii: *„Credința este cuvânt și faptă”.*

15. În Tine m-am încrezut

وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ.

În Tine m-am încrezut.

Aceasta cuprinde încrederea numai în Allah. Adevărata încredere este o lucrare a inimii și o formă a adorării ei: să se sprijine pe Allah, să aibă încredere în El, să caute adăpost la El, să-I încredințeze lucrurile și să fie mulțumită cu ceea ce hotărăște pentru ea. Aceasta datorită cunoașterii faptului că El — Slavă Lui — îi este de ajuns și a alegerii Sale bune pentru robul Său, atunci când acesta Îi încredințează treburile. În același timp, robul folosește mijloacele poruncite și se străduiește să le dobândească, fără să treacă la folosirea unui mijloc neporuncit sau la urmarea unei căi neîngăduite.

Încrederea în Allah este o treaptă măreață dintre treptele nobile ale religiei și o îndatorire mare, care trebuie închinată sincer numai lui Allah. Este una dintre cele mai cuprinzătoare și mai însemnate forme ale adorării, datorită faptelor bune și numeroaselor acte de ascultare care se nasc din ea. Când inima se sprijină numai pe Allah în toate treburile religioase și lumești, sinceritatea ei devine sănătoasă, legătura ei cu Allah se întărește și îi sporesc certitudinea și încrederea în Domnul ei, Binecuvântat și Preaînalt.

Încrederea îl însoțește pe credinciosul sincer în toate treburile sale religioase și lumești. Îl însoțește în rugăciune, post, pelerinaj, binefacere și în celelalte lucruri ale religiei sale. Îl însoțește și când își caută cele de trebuință traiului, când caută ceea ce este îngăduit și în celelalte treburi ale acestei lumi.

16. Către Tine m-am întors cu căință

وَإِلَيْكَ أَنَبْتُ.

Către Tine m-am întors cu căință.

Întoarcerea cu căință înseamnă revenirea la Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, îndreptându-ne către El și către ascultarea Lui, după cum a spus:

﴿وَأَنِيبُوٓاْ إِلَىٰ رَبِّكُمۡ وَأَسۡلِمُواْ لَهُۥ﴾

„Întoarceți-vă cu căință la Domnul vostru și supuneți-vă Lui!"
Coran, 39:54

Allah a amintit întoarcerea cu căință în numeroase locuri din Coran, i-a lăudat pe cei care se întorc la El și a poruncit întoarcerea către El.

Adevărata întoarcere înseamnă ca inima să fie atrasă către Allah în orice stare a ei. Se întoarce la Domnul ei prin mulțumire când primește binefaceri, prin rugă smerită când este lovită de necazuri și prin multe rugi pentru toate nevoile sale, când sufletul are numeroase dorințe. Se întoarce la Domnul ei pomenindu-L cu dragoste și stăruință în orice clipă.

Ea înseamnă și revenirea la Allah prin căință de toate păcatele, precum și revenirea la El în toate faptele și vorbele. Robul le înfățișează Cărții lui Allah și Sunnei Trimisului Său ﷺ, astfel încât faptele și vorbele să fie cântărite pe balanța Legii.

17. Prin Tine am adus dovezi în dispută

وَبِكَ خَاصَمْتُ.

Prin Tine am adus dovezi în dispută.

Adică: Îți cer ajutorul, o, Allah, când aduc dovezi și mă împotrivesc dușmanilor Tăi, când le răspund și arăt greșeala crezurilor lor, rătăcirea și deșertăciunea lor, căutând adăpost numai la Tine. Aceasta cuprinde încredințarea de către rob a lucrurilor sale lui Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, când respinge deșertăciunea celor care o susțin și rătăcirea celor care îi rătăcesc pe alții, după cum Allah a vestit despre Profetul Său Shuʿayb — pacea fie asupra lui — că a spus:

﴿إِنْ أُرِيدُ إِلَّا ٱلْإِصْلَٰحَ مَا ٱسْتَطَعْتُ ۚ وَمَا تَوْفِيقِىٓ إِلَّا بِٱللَّهِ ۚ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ﴾

„Nu vreau decât îndreptarea, atât cât îmi stă în putință. Izbânda mea nu vine decât de la Allah. În El m-am încrezut și către El mă întorc.”

Coran, 11:88

18. La judecata Ta m-am îndreptat

وَإِلَيْكَ حَاكَمْتُ.

La judecata Ta m-am îndreptat.

Aceasta arată că judecata trebuie cerută numai Legii lui Allah. Allah Preaînaltul a spus:

﴿وَمَا ٱخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِن شَىْءٍ فَحُكْمُهُۥٓ إِلَى ٱللَّهِ ۚ ذَٰلِكُمُ ٱللَّهُ رَبِّى عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ﴾

„Orice neînțelegere ați avea asupra unui lucru, judecata lui Îi aparține lui Allah. Acesta este Allah, Domnul meu. În El m-am încrezut și către El mă întorc."

Coran, 42:10

Și Preaînaltul a spus:

﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا۟ فِىٓ أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا۟ تَسْلِيمًا﴾

„Nu, pe Domnul tău! Ei nu vor crede până când nu te vor lua drept judecător în ceea ce se ivește între ei, apoi nu vor simți în sufletele lor nicio apăsare față de ceea ce ai hotărât și se vor supune pe deplin."

Coran, 4:65

Întoarcerea nu se face decât la Cartea lui Allah și la Sunna Profetului Său — binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui:

﴿فَإِن تَنَٰزَعۡتُمۡ فِي شَيۡءٖ فَرُدُّوهُ إِلَى ٱللَّهِ وَٱلرَّسُولِ إِن كُنتُمۡ تُؤۡمِنُونَ بِٱللَّهِ وَٱلۡيَوۡمِ ٱلۡأٓخِرِ﴾

„Dacă vă certați asupra unui lucru, aduceți-l înapoi la Allah și la Trimis, dacă credeți în Allah și în Ziua de Apoi."

Coran, 4:59

Întoarcerea la Allah este întoarcerea la Cartea Sa. Întoarcerea la Trimis ﷺ este întoarcerea la Sunna sa — binecuvântarea și pacea lui Allah fie asupra lui. Celui care caută altceva i se aplică vorbele Preaînaltului:

﴿أَفَحُكۡمَ ٱلۡجَٰهِلِيَّةِ يَبۡغُونَۚ وَمَنۡ أَحۡسَنُ مِنَ ٱللَّهِ حُكۡمٗا لِّقَوۡمٖ يُوقِنُونَ﴾

„Oare judecata vremii ignoranței o caută ei? Și cine este mai bun decât Allah în judecată pentru un neam care are certitudine?"

Coran, 5:50

După aceste principii măreațe pe care Profetul ﷺ le-a pus înainte în ruga sa tainică către Domnul său, Preaslăvitul și Preaînaltul, apropiindu-se de El prin ele, a început să ceară lucrul dorit: iertarea păcatelor.

Din aceasta învățăm un folos foarte mare: cel mai însemnat mijloc de apropiere de Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, pentru a dobândi izbânda înaintea Lui și mulțumirea Sa este crezul sănătos. Iată-l pe Profetul, călăuza și modelul nostru ﷺ, în ruga sa tainică către Domnul său, în miezul nopții, apropiindu-se de Allah prin aceste principii mărețe:

اللَّهُمَّ أَنْتَ قَيِّمُ السَّمَوَاتِ وَالأَرْضِ. أَنْتَ نُورُ السَّمَوَاتِ. أَنْتَ مَلِكُ السَّمَوَاتِ. أَنْتَ الحَقُّ، وَوَعْدُكَ الحَقُّ، وَقَوْلُكَ الحَقُّ، وَلِقَاؤُكَ حَقٌّ، وَالجَنَّةُ حَقٌّ، وَالنَّارُ حَقٌّ، وَالنَّبِيُّونَ حَقٌّ، وَمُحَمَّدٌ ﷺ حَقٌّ، وَالسَّاعَةُ حَقٌّ.

O, Allah, Tu ești Cel care susține cerurile și pământul. Tu ești Lumina cerurilor. Tu ești Stăpânul cerurilor. Tu ești Adevărul, făgăduința Ta este adevăr, cuvântul Tău este adevăr, întâlnirea cu Tine este adevăr, Paradisul este adevăr, Focul este adevăr, profeții sunt adevăr, Muḥammad ﷺ este adevăr și Ceasul este adevăr.

اللَّهُمَّ لَكَ أَسْلَمْتُ، وَبِكَ آمَنْتُ، وَعَلَيْكَ تَوَكَّلْتُ، وَإِلَيْكَ أَنَبْتُ، وَبِكَ خَاصَمْتُ، وَإِلَيْكَ حَاكَمْتُ.

O, Allah, Ție m-am supus, în Tine am crezut, în Tine m-am încrezut, către Tine m-am întors cu căință, prin Tine am adus dovezi în dispută și la judecata Ta m-am îndreptat.

Toate acestea sunt convingeri de credință, ba chiar principiile de căpetenie ale crezului. El le amintește, afirmându-și credința în ele și adeverirea lor, și se apropie astfel de Allah, Preaslăvitul și

Preaînaltul. Cel mai însemnat mijloc prin care se caută apropierea de Allah este, așadar, crezul sănătos.

Tot de aici se învață că stricarea crezului întrerupe mijlocul de apropiere. Dacă crezul omului se strică, mijlocul dintre el și Allah este întrerupt, fiindcă nu există apropiere de Allah fără un crez sănătos. Pe Allah, nu există apropiere de Allah fără un crez sănătos! Crezul stricat întrerupe mijlocul dintre om și Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul. Nimic nu-l aduce pe om aproape de Allah decât crezul sănătos luat din Cartea lui Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, și din Sunna Profetului nostru cel nobil — Allah să-l binecuvânteze, să-i dăruiască pace și să reverse binecuvântări asupra lui. Acesta este un folos foarte prețios, de care să ținem seama!

De aici se învață și că pomenirile nou-născocite, alcătuite în chip forțat de cei care vorbesc fără temei și introduse de cei care se silesc să inventeze, întrerup mijlocul de apropiere. Ele îi țin pe oameni departe de pomenirile rânduite în religie, care cuprind întregul bine și desăvârșirea lui și sunt ferite de greșeală, ocupându-i cu pomeniri inventate, care nu sunt ferite de greșeală și de abatere.

Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah — Allah să aibă milă de el — a spus:

> *„A adopta o rânduială de pomenire care nu este rânduită în religie și a institui o pomenire care nu este rânduită în religie sunt lucruri oprite. Rugile și pomenirile rânduite în religie cuprind cele mai înalte cereri sănătoase și cele mai alese țeluri. Nu le părăsește în favoarea altor pomeniri, nou-născocite și inovate, decât un neștiutor, un nepăsător ori unul care încalcă măsura”.*[20]

El — Allah să aibă milă de el — a mai spus:

> *„Printre cei mai vinovați se află cel care își ia o rânduială de pomenire netransmisă de la Profet ﷺ, chiar dacă este rânduiala vreunui shaykh, și părăsește rânduielile profetice pe*

20 Majmūʿ al-Fatāwā, 2/215.

care le rostea mai-marele fiilor lui Ādam, călăuza făpturilor și dovada lui Allah asupra robilor Săi”.[21]

21 Majmūʿ al-Fatāwā, 22/525.

19. Iartă-mi ceea ce am făcut înainte și mai târziu

فَاغْفِرْ لِي مَا قَدَّمْتُ وَمَا أَخَّرْتُ وَمَا أَسْرَرْتُ وَمَا أَعْلَنْتُ.

Iartă-mi ceea ce am făcut înainte și ceea ce am făcut mai târziu, ceea ce am ascuns și ceea ce am arătat!

Adică: iartă-mi, o, Allah, toate păcatele! Îndurarea Ta este largă și iertarea Ta este generoasă. Tu ești Iertătorul, Îndurătorul, și nimeni nu iartă păcatele în afară de Tine. Allah Preaînaltul spune:

﴿وَٱلَّذِينَ إِذَا فَعَلُوا۟ فَٰحِشَةً أَوْ ظَلَمُوٓا۟ أَنفُسَهُمْ ذَكَرُوا۟ ٱللَّهَ فَٱسْتَغْفَرُوا۟ لِذُنُوبِهِمْ وَمَن يَغْفِرُ ٱلذُّنُوبَ إِلَّا ٱللَّهُ﴾

„Cei care, când săvârșesc o faptă rușinoasă sau se nedreptățesc pe ei înșiși, își amintesc de Allah și cer iertare pentru păcatele lor — și cine poate ierta păcatele în afară de Allah?”

Coran, 3:135

Dacă ar fi spus *„Iartă-mi toate păcatele”*, propoziția ar fi fost mai scurtă și mai concentrată și ar fi cuprins toate acestea. Însă cererea de iertare este o stare foarte însemnată, în care robul trebuie să aibă prezente în minte felurile păcatelor pe care le-a săvârșit și faptul că ele sunt felurite: păcate vechi și noi, păcate puține și multe, păcate ascunse și vădite. Să aibă în minte toate acestea și faptul că este păcătos, că are lipsuri și că a căzut în toate. Să-I ceară lui Allah iertarea acestor păcate. Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, este Iertător, Îndurător; niciun păcat nu este prea mare pentru ca El, Măreț și Preaînalt, să-l ierte:

﴿قُلْ يَٰعِبَادِيَ ٱلَّذِينَ أَسْرَفُوا۟ عَلَىٰٓ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا۟ مِن
رَّحْمَةِ ٱللَّهِ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ يَغْفِرُ ٱلذُّنُوبَ جَمِيعًا ۚ إِنَّهُۥ هُوَ
ٱلْغَفُورُ ٱلرَّحِيمُ﴾

„Spune: «O, robii Mei care ați întrecut măsura împotriva voastră înșivă, nu deznădăjduiți de îndurarea lui Allah! Allah iartă toate păcatele. El este Iertătorul, Îndurătorul».”

Coran, 39:53

Rangul și însemnătatea deosebită ale cererii de iertare nu sunt ascunse. Ea:

„Îl scoate pe rob de la fapta neplăcută la fapta iubită, de la lucrarea cu lipsuri la lucrarea deplină și îl ridică de la o treaptă mai joasă la una mai înaltă și mai desăvârșită. Cel care Îl adoră pe Allah și Îl cunoaște crește în fiecare zi — ba în fiecare oră, ba în fiecare clipă — în cunoașterea lui Allah și în înțelegerea religiei și a adorării sale. Simte aceasta când mănâncă, bea, doarme și se trezește, când vorbește și făptuiește. Își vede lipsurile în prezența inimii la treptele înalte și în împlinirea dreptului lor. Are nevoie de cererea de iertare în ceasurile nopții și la marginile zilei. Ba are neapărată

nevoie de ea mereu: în vorbe și stări, în cele ascunse și în cele văzute, pentru foloasele ei, pentru binele pe care îl aduce, pentru răul pe care îl îndepărtează și pentru sporirea tăriei în lucrările inimii și ale trupului, lucrări ale certitudinii și ale credinței".[22]

22 Ibn Taymiyyah, Majmūʿ al-Fatāwā, 11/696.

20. Tu ești Cel care pune înainte și Cel care lasă în urmă

أَنْتَ الْمُقَدِّمُ وَأَنْتَ الْمُؤَخِّرُ.

Tu ești Cel care pune înainte și Cel care lasă în urmă.

Aceasta este căutarea apropierii de Allah prin aceste două Nume mărețe ale Sale, Preaslăvitul și Preaînaltul. Ele apar în acest hadith în contextul cererii de iertare pentru toate păcatele: cele de dinainte și cele de mai târziu, cele ascunse și cele vădite. Aceasta arată că păcatele îl duc pe rob la pierzare și îl lasă în urmă, iar trecerea cu vederea și iertarea lui Allah îl pun înainte și îl înalță. Toate lucrurile Îi aparțin lui Allah și se află în mâna Sa: coboară și ridică, înalță în cinste și umilește, dăruiește și reține. Celui căruia Allah i-a scris cinste, înălțare și înaintare, nimeni nu i le poate răpi. Celui căruia Allah i-a scris umilire, coborâre și rămânere în urmă, nimeni nu-i poate veni în ajutor ca să scape de acestea. În hadith se spune:

مَا مِنْ قَلْبٍ إِلَّا وَهُوَ بَيْنَ أُصْبُعَيْنِ مِنْ أَصَابِعِ رَبِّ العَالَمِينَ إِنْ شَاءَ أَنْ يُقِيمَهُ أَقَامَهُ، وَإِنْ شَاءَ أَنْ يُزِيغَهُ أَزَاغَهُ، وَكَانَ يَقُولُ: يَا مُقَلِّبَ القُلُوبِ ثَبِّتْ قُلُوبَنَا عَلَى دِينِكَ، وَالمِيزَانُ بِيَدِ الرَّحْمَنِ عَزَّ وَجَلَّ يَخْفِضُ وَيَرْفَعُ.

Nu există inimă care să nu se afle între două degete dintre degetele Stăpânului lumilor. Dacă voiește s-o țină dreaptă, o ține dreaptă, iar dacă voiește s-o abată, o abate. El obișnuia să spună: „O, Tu, Cel care întorci inimile, întărește-ne inimile pe religia Ta!" Balanța se află în mâna Celui Milostiv, Măreț și Preaînalt: coboară și ridică.[23]

Aceasta arată că robul nu deține nimic din hotărârea fericirii sau nefericirii sale, a coborârii ori înălțării sale, a înaintării ori rămânerii sale în urmă. Dacă este călăuzit, aceasta este prin călăuzirea lui Allah. Dacă rămâne statornic în credință, aceasta este prin întărirea Lui. Dacă rătăcește, aceasta este prin faptul că

23 Nr. 17630, din hadithul lui an-Nawwās ibn Samʿān. Lanțul său de transmitere este autentic.

El l-a îndepărtat de călăuzire. Allah este Cel care Se îngrijește de inimile robilor. Face cu ele ceea ce voiește; niciuna dintre ele nu I se poate împotrivi și le întoarce cum voiește.
Cu toate acestea, robul are nevoie să depună străduanii folositoare și să urmeze căile bune prin care înaintează și dobândește mulțumirea lui Allah. Are nevoie să se îndepărteze de căile rele prin care rămâne în urmă și cade sub mânia lui Allah, după cum a spus Preaînaltul:

﴿لِمَن شَآءَ مِنكُمۡ أَن يَتَقَدَّمَ أَوۡ يَتَأَخَّرَ﴾

„Pentru acela dintre voi care voiește să înainteze sau să rămână în urmă."
Coran, 74:37

Adică înaintează făcând ceea ce îl apropie de Domnul său, de mulțumirea Sa și de sălașul cinstirii Sale; sau rămâne în urmă prin săvârșirea neascultărilor și a păcatelor care îl îndepărtează de mulțumirea lui Allah și îl apropie de mânia Sa și de Foc. Robul nu se poate lipsi de Domnul care pune înainte și lasă în urmă — Slavă Lui — pentru a face ceea ce îi aduce înaintarea și pentru a se îndepărta de ceea ce îl lasă în urmă. Are nevoie de El în toate treburile sale, este sărac înaintea Lui în toate nevoile sale și nu se poate lipsi de Domnul și Stăpânul său nici cât ai clipi.

21. Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Tine

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ.

Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Tine.

Aceasta încheie măreața rugă tainică prin cele mai însemnate cuvinte, fără excepție: cuvintele tawḥīd-ului, *„Lā ilāha illā Allāh”*. Pentru ele a fost adusă la existență creația, au fost trimiși trimișii și au fost coborâte Cărțile. Prin ele, oamenii s-au deosebit în credincioși și necredincioși, în fericiți locuitori ai Paradisului și nefericiți locuitori ai Focului. Ele sunt toarta cea mai trainică și cuvintele evlaviei, cel mai mare stâlp al religiei și cea mai însemnată ramură a credinței, calea izbândirii Paradisului și a salvării de Foc. Sunt cuvintele mărturisirii, cheia sălașului fericirii, originea și temelia religiei și punctul său de căpetenie. Virtuțile acestor cuvinte și locul lor în religie depășesc ceea ce pot descrie cei care descriu și ceea ce cunosc cei care cunosc.

Aceasta este căutarea apropierii de Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, prin dreptul Său de a fi adorat: nu există altă divinitate în afară de El, adică nimeni în afară de El nu este adorat pe drept.

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ.

Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Tine.

Aceste cuvinte cuprind o negare și o afirmare: negarea dreptului de a fi adorat pentru oricine altcineva în afară de Allah

și afirmarea adorării, în toate înțelesurile ei, numai pentru Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul. Ele nu sunt primite la Allah doar prin simpla rostire cu limba, fără ca robul să împlinească adevăratul lor înțeles și țelul lor de temelie: negarea asocierii și afirmarea unicității lui Allah, cu o convingere fermă în cele cuprinse de ele și prin lucrarea potrivit lor. Prin aceasta robul devine musulman și, prin aceasta, se numără printre oamenii acestor cuvinte.
Cel care împlinește cu adevărat *„Lā ilāha illā Allāh”* nu cheamă decât pe Allah, nu cere izbăvire decât de la Allah, nu se încrede decât în Allah, nu face jurăminte de dăruire decât pentru Allah, nu aduce jertfe decât pentru Allah și nu îndreaptă niciun fel de adorare decât către Allah:

﴿قُلْ إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
لَا شَرِيكَ لَهُ ۖ وَبِذَٰلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ﴾

„Spune: «Rugăciunea mea, jertfa mea, viața mea și moartea mea Îi aparțin lui Allah, Stăpânul lumilor. El nu are asociat. Aceasta mi s-a poruncit și eu sunt primul dintre cei supuși».”
Coran, 6:162–163

Pe scurt, „Lā ilāha illā Allāh” nu-i folosește decât celui care îi cunoaște înțelesul de negare și afirmare, crede în el și lucrează potrivit lui. Cel care o rostește și lucrează după ea numai în aparență, fără convingere, este fățarnic. Cel care o rostește, dar săvârșește ceea ce i se împotrivește, adică asocierea, este necredincios. La fel, celui care o rostește și părăsește Islamul, negând ceva dintre cerințele și drepturile ei, nu-i folosește, chiar dacă ar rosti-o de o mie de ori. La fel este și cel care o rostește, dar îndreaptă feluri ale adorării către altcineva decât Allah: chemare, jertfă, jurământ de dăruire, cerere de izbăvire, încredere, întoarcere cu căință, nădejde, teamă, iubire și altele asemenea. Cine îi închină altcuiva o adorare care nu se cuvine decât lui Allah Îi face asociați lui Allah cel Măreț, chiar dacă rostește „Lā

ilāha illā Allāh", fiindcă nu a lucrat potrivit tawḥīd-ului și sincerității pe care le cer și care reprezintă înțelesul acestor mărețe cuvinte.[24]
În acest hadith sunt reunite tawḥīd-ul și cererea de iertare, potrivit cuvintelor lui Allah Preaînaltul:

﴿فَٱعْلَمْ أَنَّهُۥ لَآ إِلَٰهَ إِلَّا ٱللَّهُ وَٱسْتَغْفِرْ لِذَنۢبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَٱلْمُؤْمِنَٰتِ﴾

„Să știi că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah și cere iertare pentru păcatul tău, pentru credincioși și credincioase!"
Coran, 47:19

Ele sunt reunite adesea în texte. Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah — Allah să aibă milă de el — a spus:

„Mărturisirea că nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah, cu sinceritate și certitudine, înlătură asocierea în întregime: cea măruntă și cea mare, cea din greșeală și cea voită, cea de la început și cea de la sfârșit, cea ascunsă și cea vădită. Ea ajunge la toate însușirile, ascunzișurile și subtilitățile ei. Cererea de iertare șterge ceea ce mai rămâne din poticnirile ei și șterge păcatul, care este una dintre ramurile asocierii: toate păcatele sunt dintre ramurile asocierii. Tawḥīd-ul înlătură rădăcina asocierii, iar cererea de iertare îi șterge ramurile. Cea mai cuprinzătoare preamărire este rostirea: «Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Allah», iar cea mai cuprinzătoare rugă este rostirea: «Îi cer iertare lui Allah»".[25]

24 A se vedea: Taysīr al-ʿAzīz al-Ḥamīd, p. 78.
25 Majmūʿ al-Fatāwā, 11/697.

22. Nu există putere și nici tărie decât prin Allah

وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ.

Nu există putere de a trece dintr-o stare în alta și nici tărie decât prin Allah.

Aceste cuvinte apar în unele versiuni ale hadithului din Ṣaḥīḥ. Sunt cuvinte de supunere și predare, de încredințare și de lepădare de orice putere și tărie în afară de ceea ce vine prin Allah. Robul nu deține nimic din hotărârea lucrurilor sale și nu are nicio cale de a respinge răul și nicio putere de a aduce binele decât prin voința lui Allah Preaînaltul. Robul nu poate trece de la neascultare la ascultare, de la boală la sănătate, de la slăbiciune la putere și de la lipsă la desăvârșire și sporire decât prin Allah. Nu are puterea de a se ocupa de vreun lucru al său sau de a împlini vreun scop ori țel al său decât prin Allah cel Măreț.
Aceste cuvinte mărețe cuprind afirmarea destinului, una dintre marile temelii ale religiei. Ibn al-Qayyim — Allah să aibă milă de el — a spus:

> *„Musulmanii au fost cu toții de acord asupra acestor cuvinte și le-au primit. Ele sunt un leac îndestulător pentru afirmarea destinului și pentru anularea spuselor grupării Qadariyya”.*[26]

De aceea, imamul al-Bukhārī a intitulat un capitol din Cartea destinului din Ṣaḥīḥ astfel: *„Capitolul: Nu există putere și nici tărie decât prin Allah”*. Semnificația acestor cuvinte pentru credința în destin este limpede: cuprind predarea și supunerea robului și lepădarea de orice putere și tărie proprie. Lucrurile nu se petrec decât prin hotărârea și destinul lui Allah. Ceea ce voiește El este,

26 Shifāʾ al-ʿAlīl, p. 112.

iar ceea ce nu voiește nu este. Niciun fir de colb nu se mișcă decât cu îngăduința Sa și nimic nu se petrece decât prin voia Sa. Nu-I scapă greutatea unui fir de colb din ceruri ori de pe pământ, nici ceva mai mic sau mai mare: știința Sa le-a cuprins, puterea Sa le-a înconjurat, voia Sa s-a împlinit asupra lor și înțelepciunea Sa le-a cerut.

لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ.

Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de Tine și nu există putere de a trece dintr-o stare în alta și nici tărie decât prin Allah.

Aici sunt reunite tawḥīd-ul și cererea de ajutor. *„Lā ilāha illā Allāh”* sunt cuvintele tawḥīd-ului, a căror împlinire este:

﴿إِيَّاكَ نَعْبُدُ﴾

„Numai pe Tine Te adorăm.”
Coran, 1:5

„Nu există putere și nici tărie decât prin Allah” sunt cuvinte de cerere a ajutorului, a căror împlinire este:

﴿وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ﴾

„Și numai de la Tine cerem ajutor.”
Coran, 1:5

Allah — Slavă Lui — a reunit aceste două temelii în mai multe locuri, precum în cuvintele:

﴿فَٱعْبُدْهُ وَتَوَكَّلْ عَلَيْهِ﴾

„Adoră-L și încrede-te în El!”
Coran, 11:123

Și în cuvintele:

﴿عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ أُنِيبُ﴾

„În El m-am încrezut și către El mă întorc.”
Coran, 11:88

Și în cuvintele:

﴿قُلْ هُوَ رَبِّي لَآ إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابِ﴾

„Spune: «El este Domnul meu. Nu există altă divinitate demnă de adorare în afară de El. În El m-am încrezut și către El este întoarcerea mea».”
Coran, 13:30

Și în cuvintele:

﴿وَمَن يَتَّقِ ٱللَّهَ يَجْعَل لَّهُۥ مَخْرَجًا وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا
يَحْتَسِبُ ۚ وَمَن يَتَوَكَّلْ عَلَى ٱللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُۥٓ ۚ إِنَّ ٱللَّهَ بَٰلِغُ
أَمْرِهِۦ ۚ قَدْ جَعَلَ ٱللَّهُ لِكُلِّ شَىْءٍ قَدْرًا﴾

„Celui care se teme de Allah, El îi va da o ieșire și îl va înzestra de unde nici nu se așteaptă. Celui care se încrede în Allah, El îi este de ajuns. Allah Își împlinește hotărârea. Allah a rânduit pentru orice lucru o măsură.”
Coran, 65:2–3

Adorarea este pentru Allah, iar ajutorul se cere de la El. Ceea ce nu se face prin Allah nu poate fi, fiindcă nu există putere și nici tărie decât prin Allah. Ceea ce nu se face pentru Allah nu folosește și nu dăinuiește. Allah Preaînaltul știe cel mai bine.

Cât de tihnită, dulce și frumoasă este noaptea în al cărei miez musulmanul se ridică să se roage Domnului și Stăpânului său cât i-a rânduit Allah, deschizând rugăciunea prin această măreață rugă! Îi simte înțelesurile mărețe și semnificațiile nobile, își înnoiește credința și tawḥīd-ul și își întărește legătura cu Domnul și Stăpânul său, nădăjduind să dobândească prin ea stări curate, trepte înalte, roade mărețe, urmări binecuvântate și foloase lăudabile. Numai de la Allah vine izbânda; El nu are asociat.

Laudă lui Allah, Stăpânul lumilor! Îl rog pe Allah să facă acest demers închinat sincer Feței Sale, potrivit celor iubite de El și folositor robilor Săi. Să-mi dea mie și tuturor fraților noștri musulmani izbânda de a spune, de a face și de a intenționa ceea ce iubește și primește! Să ne călăuzească pe toți pe calea Sa cea dreaptă, calea celor pe care i-a binecuvântat dintre profeți, cei cu totul sinceri, martiri și dreptcredincioși. Ce tovarăși aleși sunt aceștia! El aude ruga, spre El se îndreaptă nădejdea, El ne este de ajuns și ce bun Ocrotitor este! Allah să-l binecuvânteze pe Profetul nostru Muḥammad, familia și companionii săi și să le dăruiască pace din belșug până în Ziua Judecății![27]

27 La originea acestei lucrări se află o prelegere pe care am ținut-o la Institutul Islamic din Gambia, la 25/6/1434 H. A fost transcrisă de pe înregistrare; apoi am făcut numeroase modificări și am adăugat citate și învățăminte. Numai de la Allah vine izbânda; El nu are asociat.

Glosar

Tawḥīd
Recunoașterea unicității lui Allah în stăpânire, în dreptul de a fi adorat și în Numele și atributele Sale.
Tahajjud
Rugăciunea împlinită în timpul nopții.
Dhikr
Pomenirea lui Allah prin cuvinte rânduite în religie; forma de plural este adhkār.
Tawakkul
Încrederea inimii în Allah și încredințarea treburilor în seama Lui, însoțite de folosirea mijloacelor îngăduite.
Ināba
Întoarcerea inimii către Allah prin ascultare, căință, rugă și pomenire.
Qadar
Destinul rânduit de Allah; nimic nu se petrece în afara științei, puterii și voinței Sale.

Bibliografie

1. Coranul.
2. Al-Bukhārī. Ṣaḥīḥ al-Bukhārī.
3. Muslim. Ṣaḥīḥ Muslim.
4. Aḥmad ibn Ḥanbal. Al-Musnad.
5. At-Tirmidhī. Al-Jāmiʿ.
6. An-Nasāʾī. As-Sunan.
7. Ibn Mājah. As-Sunan.
8. Al-Ḥākim. Al-Mustadrak.
9. Aṭ-Ṭabarānī. Al-Muʿjam al-Kabīr.
10. Al-Munāwī. Fayḍ al-Qadīr.
11. Al-ʿIrāqī. Al-Amālī.
12. Al-Ājurrī. Faḍl Qiyām al-Layl wa-t-Tahajjud.
13. Ibn al-Qayyim. Al-Wābil al-Ṣayyib.
14. Ibn al-Qayyim. Ṭarīq al-Hijratayn.
15. Ibn al-Qayyim. Shifāʾ al-ʿAlīl.
16. ʿAbd ar-Raḥmān as-Saʿdī. Fatḥ ar-Raḥīm al-Malik al-ʿAllām.
17. Ibn Rajab. Jāmiʿ al-ʿUlūm wa-l-Ḥikam.
18. Ibn Taymiyyah. Majmūʿ al-Fatāwā.
19. Taysīr al-ʿAzīz al-Ḥamīd.

Indice

amuletă 23
căință 1, 2, 36, 52, 60, 64, 74
Ceasul 2, 37, 49, 50, 64
cererea de iertare 68, 75
credința 5, 6, 15, 18, 23, 26, 32, 34, 35, 37, 40, 41, 42, 43, 44, 54, 55, 56, 57, 58, 64, 76, 79
destin 57, 76
făgăduința 2, 24, 26, 27, 29, 34, 35, 64
Focul 2, 30, 34, 35, 37, 51, 64
Islamul 53, 56, 57, 58, 74
iubirea 8, 45
încrederea 59
judecata 2, 16, 62, 63, 64
lauda 1, 2, 8, 9, 10, 13, 16, 24, 55
Lumina 2, 8, 13, 14, 43, 64
Muḥammad 1, 2, 44, 57, 64, 79
Numele și atributele 4, 8, 9, 24, 54, 55
Paradisul 2, 30, 34, 35, 36, 37, 39, 51, 64
pomenirea 7
profeți 44, 79
rugăciunea de noapte 6
stăpânirea 8, 16, 17, 18, 19, 20, 22, 55
tawḥīd 4, 7, 53, 73, 75, 77, 79
Umm Ayman 46

Cules cu Libertinus Serif și Amiri. Institutul Tawhid.

CREDINȚĂ · POMENIRE · RUGĂCIUNE

Temeliile credinței într-o rugă profetică

Un comentariu asupra rugii de deschidere a rugăciunii de noapte.

Ruga prin care Profetul își deschidea rugăciunea de noapte reunește temeliile credinței și ale supunerii față de Allah. ʿAbd al-Razzāq al-Badr îi explică cele douăzeci și două de propoziții: lauda lui Allah, credința în făgăduința Sa, în profeți și în Viața de Apoi, încrederea în El și cererea de iertare.

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro